

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

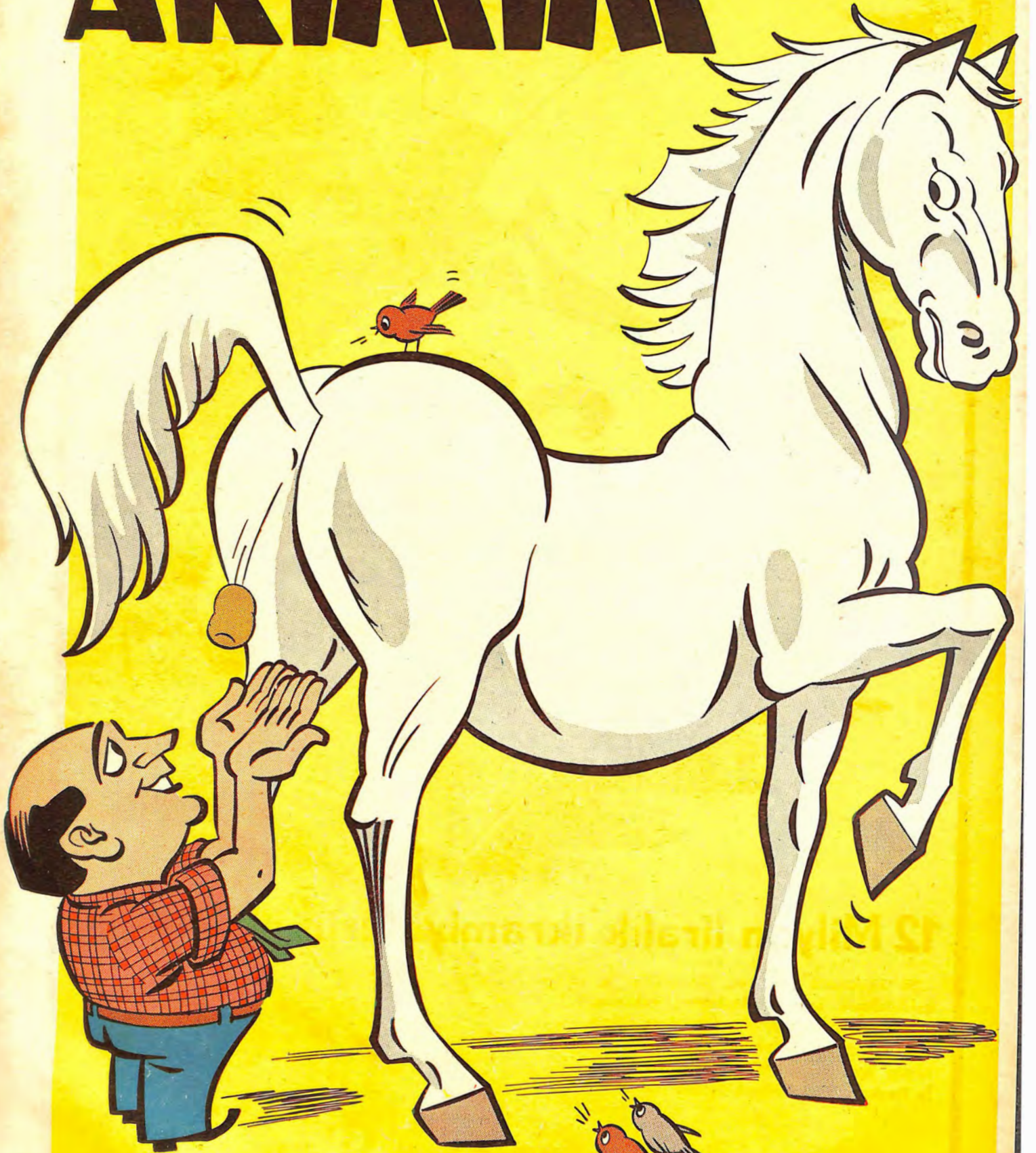
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIKAKA

«Gübre istihsalimiz 400 bin
tondan 2 milyon tona çıkar-
ılacak...» — Gazeteler —

Demirel — Ha gayret!

12 Milyon liralık ikramiyelerin ik çekilişi

...26 Ağustosta yapılıyor. Bu çekilişe katılabilmek için İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı muhafaza ediniz... 1966 yılının ikinci çekilişi için de İş Bankasında hesap açtırınız ve bütün tasarruflarınızı İş Bankasında toplamaya devam ediniz.

Türkiye

Bankası

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKKABA

Yıl: 44 Cilt: 10 Sayı: 24 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 8 Haziran 1966

O SMANLI İmparatorluğu, üç kıtada hutbe okutan bir dünya devleti imiş. Böyle sine güçlü oldun mu, itaat ibadet olur.

Orta Macaristan kralı İmre, ne diyor, bakınız:

Muhibbi âl-i Osmânım, sadakat üzreyim emre,
Kral-ı orta Mâcârım, ki nâmım Tökeli İmre!

O cihangirlik çağının özlemini Mehmet Âkif, ne güzel dile getirir:

Donanma, ordu yürürken ağır
Özengi öpmeye tâlipti garbın elçileri!

İmparatorluğun çöküş günlerinden sonra batıya yönelmek istedik. Garphlaşmak, aydınlar azınlığının, halka maledilememiş ideali idi.

Tanzimat devri bu hasret içinde geçmiştir. Bir nesil, hürriyeti sayıklıya sayıklıya ömrünü tüketti.

Türklük, türkçülük ideali ikinci meşrutiyetle yaşattı. Onun bayrağı Ziya Gökalp'in elindeydi. Dilde türkçülük, sanatta türkçülük, ticarete türkçülük, siya-

sette türkçülük, hattâ dinde türkçülük bir yeni cemiyetin temellerini hazırlamıştır. Bizim kuşak o bayrağın arkasında yürüdü.

İkinci Dünya Savaşında, Çanakkale zaferi, süngülerden çok bu idealin zaferidir. Enver Paşa'nın davetlisi bir genç şairler topluluğu, Anafartalar'a giden yol üstünde, bir kayaya yazılmış şu mısraları okudular:

Türkiye büyüdüp Turan olacak,
Düşmanın ülkesi viran olacak!

Bu uğurda, bizim kuşak, Çanakkale'ye bir ordu değil, bütün fakülteleri ile bir üniversite gömmüştür.

Konu dışı söyleyim: Atatürk, bu tükeniş yüzünden bir aydınlar kadrosu kuramadı ve insan yokluğu içinde çırpındı durdu!

Bugün, gençliğin ideali yok diyorlar... Nasıl yok? İnsanları karanlıktan kurtulmuş çağdaş bir millet olmak özlemi az ideal midir?

Bu uğurda ne yapıyorsunuz gençler?.. Çanakkale'de ölen babalarımızın, amcalarımızın, ağabeylerimizin fedakarlığına eşit demiyeceğim, yakın bir çaba gösterdiğinizinize inanabilir misiniz?

Türklüğün son kalesi Türkiye'yi, âkıbeti belirsiz sertüvenlere sürükleyecek ideoloji kavgalarına, sağ ve sol elele vererek, kardeş bağlılığı, kardeş bütünlüğü içinde son vermemelidir.

Bir Fransız pedagogu ne güzel söylüyor: «Çocuklarınıza karşı daima aklınızı kullanınız. Aklın yetmediği konularda da kalbinizi!»

Bu, yalnız analara, babalara öğüt değildir. Genç arkadaşlar arası, sapık düşüncelerin, kaba inançların, artık mantık dışı bir inat olduğu çatışmalarda da, akıl gücünü yitirince, kalbinizi kullanacaksınız. Sevgi, bütün zorlukları yenmeye yeter.

Ne sağ bir robotlar topluluğudur, ne de sol. İki yönün de göğsünde sıcaklık kalbi var. Hüner,

o iki kalbi karşı karşıya konuşturabilmektedir. Hiçbir mantık, onun dili kadar yaklaşımcı, birleştirici, güçleştirici olamaz.

Birbirinize öfkenin değil, sevginin gözü ile bakmaya başladığınız gün, sizi kendi uğursuz kamplarına iten politikacılar, kendi kendileri ile karşı karşıya, yalnız kalırlar.

Her bugün, yirmidört saat sonra dün olacak. Onlar dündür. Sizler, üç ay, beş ay, on ay sonra da yarınısınız.

Ne diyor Tefvik Fikret:

Âti senin.. Senin bu teceddüt,
bu inkılâp,
Herşey senin değil mi ki zaten,
sen ey şebap!

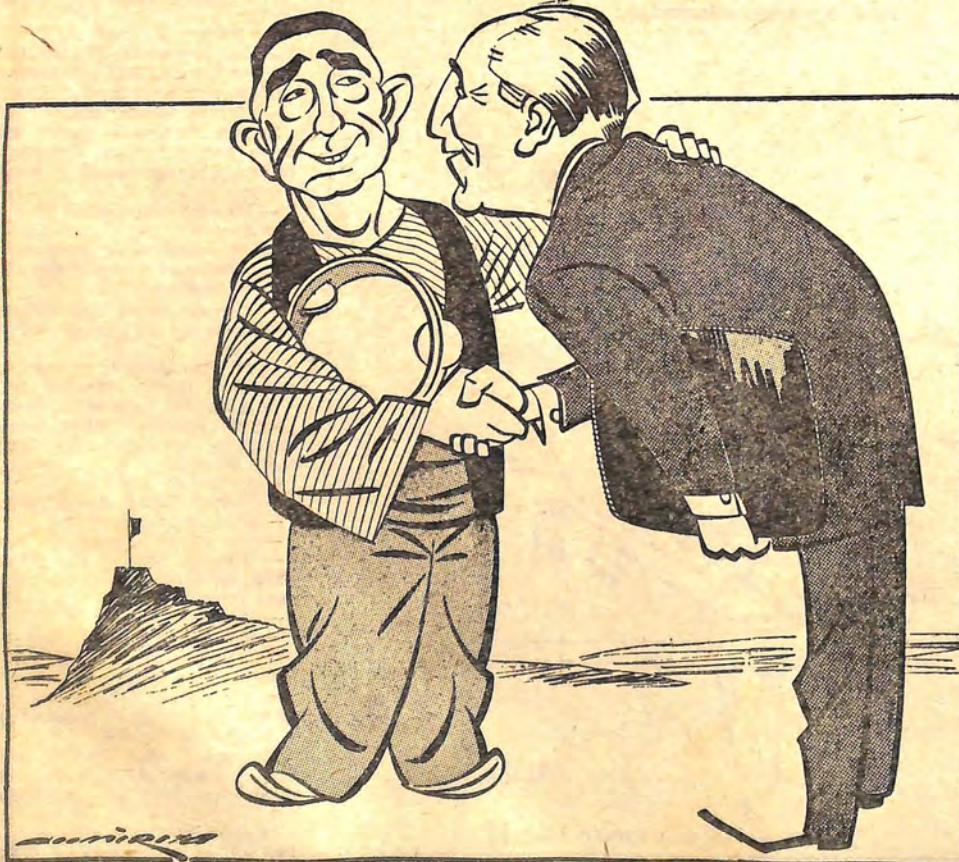
Ama bu büyük şair, bu idealist şair, bu eğilmez şair bir şey daha söylüyor:

..... Ey genç, unutma ki,
Senden de bir hesap arar Âti-i müştekil!

Benim güzel, benim sevgili, benim altın yürekli dostlarım! Ne olur «âti» sizden şikâyetlerle hesap sormasın, yarınlara açık alınla kıyınız.

Yusuf Ziya ORTAÇ

A.P. sözcüsü Talât Asal, Osman Bölükbaşı için «Politikânın Dömbüllü İsmaili» dedi. — Gazeteler —

Dömbüllü — Bırak desinler... Biz de olmasak milletin yüzünü kim güldürecek?

Ezenler, ezilenler!

27 Mayıs sabahı, İstanbul duvarlarını afişlerle donanmış bulduk: Ev, apartman, cami, türbe... Her yerde çığlık çığlık gençliğin sesi!

«Bütün ezilmiş uluslar, bir gün ezenleri yok edecektir!»

Altında Atamızın imzası...

Yaşayın be delikanlılar!.. Sizin bu yiğit sesiniz karşısında kopsa kafalarında kuzey rüzgârları esen solaklar acaba kendilerine gelecekler mi?..

Ezilen milletler, elbet, elbet, elbet bir gün ezenleri yok edecektir:

Şu ezilen Macaristan, şu ezilen Bulgaristan, şu ezilen Polonya, şu ezilen Çekoslovakya, şu ezilen Romanya, şu ezilen Doğu Almanya!..

Duvarlarda çınlayan gençliğin müjdesini bir daha sevgi ile, saygı ile selâmlıyalım.. Bir daha gönüllerimizin en sıcak sesi ile alkışlıyalım:

Yaşasın Türk gençliği! Yaşasın aydın gençlik! Yaşasın T. M. T. F!..

ADNAN VELİ

Turistik OTELDE bir Gece

NEDENSE, adına turistik dediğimiz otellerin çoğunda, pasaklılık, derbederlik, gürültü, sarıltı, hırıltı gibi, insanı canından bezdiren şeyler eksik olmuyor.

Çalıştığım firma, oldukça yüklü bir inşaat malzemesi alış veriş için, beni İstanbul'a göndermişti geçenlerde.. Ben de, böyle günlüküne yerleştim. Gündüzleri piyasada, sağa sola koşuşturduğum için, akşamları yorgun düşüyordum. Bu yüzden yemeğimi erken yiyip, erken yatıyordum. Ama, uyumak mümkün olmuyor bir türlü.

Gürültüyü kesmek için koridorlara halı döşemeyi düşüncümüş olan otel idaresi, oda kapılarının gıcırdamasını önlemeyi, nedense akıl etmemiş. Koridorun öbür ucundaki bir kapı açılacak olsa, gıcırtsı bu tarafa uyuşanı uyandırıyor.

Benim kaldığım odanın banyosundaki musluk bozulmuş. Su şırıltısından sabaha kadar sinir diye bir şey kalmıyor insanda.. Musluğun köşesini değiştirmeleri için, üç gün önce otel idaresine baş vurmuştum. Hâlâ değiştirecekler.

Üstelik, sabahın erken saatinde başlayan otobüs, otomobil gürültüsü, gece uykusunu, ister istemez kuş uykusu haline koyuyor.

Ben, otelin 305 numaralı odasında kalıyorum. 304 numaralı odada da, birkaç gündür koridorda rastladığım, bazan yemekte karşılaştığım, sapsarı bir Alman kıza var. Bir gün, santraldan, onun odasına bağlayacakları telefonu yanlışlıkla bana bağlamaları üzerine, adının Martha olduğunu öğrendim.

Kız, çok güzel, hattâ biraz da dekolte olduğu için, bütün gözler ondaydı. Ama onun, kimselere metelik verdiği yoktu. Akşamları tek başına yemeğini yer, sonra odasına çekilirdi. Ben, onun yatmaya hazırlanmış, son derece tatlı sesiyle Viyana operetlerini söylemeye başlamasından anlardım.

Benim öbür tarafımdaki 306 numaralı oda, iki bündür boştu. Ama o gün tutulmuş. Oraya da nikâhları birkaç saat önce kıyılan, genç bir çift gelmiş. Balayının ilk haftasını bu otelde geçirdikten sonra, Antalya'ya gideceklermiş. Bunu da bana, bizim katta oda hizmetine bakan çocuk söylemişti.

Ben, o gece gene biraz erken yatırdım. Erken uyumak istiyordum. Ama, koridor üstünde açılıp kapanan kapıların gıcırdaşları kafama takıldıkça, sinirlerimi de bozuyordu. Hele bazan, asansörle yukarıya çıktıktan sonra asansör kapısını kilitli diye vuranların saygısızlığı, bütün cileden çıkartıyordu beni..

Buna rağmen, şöyle bir dalar gibi olduğum sırada, Alman kızının odasından bir gürültü geldi. Kulak verdim, odanın kapısı dışarıdan zorlanıyordu. Kız, içeriden bağırarak «Kimsiniz?» diye soruyordu. Dışarıdan bir homurtu cevap veriyordu buna..

Meraklanıp fırladım yataktan.. Kapının kilitini usulca açıp başımı çıkardım. Otelin sarhoş müşterilerinden biri, kıza akşamdan kestirmiş olacak ki, el ayak çekildikten sonra, kapısına gelip dayanmıştı.

Martha, kısa kısa birkaç soru sordu. Adamın muradını anlamış olacak ki, Hamburg argosunun en seçme laflarıyla süslenmiş bir «Defol» çekti herife.. Alaturka zamparalığa kalkan herif de, ötekil oda kapılarının açılmasından ve kork-

dora, meraklı başların uzanmasından utanarak, başı önüne eğik, merdivenlere doğru yürüdü.

Ben, pencere tarafına gelip, camı açarak dışarıya sarktığım vakit, kızın odasındaki ışığın sönmüş olduğunu gördüm. Olayı fazla önemli bulmadığım için de, tekrar girdim yatağıma..

Koridorda, gene bir takım ayak sesleri oldu. Gene bazı kapılar açılıp kapandı. Sonra, sessizliğe daldı otel..

Üst üste yaktığım sigaralardan üçüncüsünü de söndürüp örtüyü üstüme çekeceğim sırada, bir inleme duydum dışarıda.. Bu, bir kadın iniltisine benziyordu:

— Ayyy!.. Oooooooff!.. Amaaaan!..

«Acaba biri mi hastalandı?» diye meraklandım. Martha'nın odasından gelmiyordu sesler. Dışarıda, koridorda vardı ne varsa..

Bu meçhul iniltiler kesilmeyince, beni de bir meraklı aldı. Gene yataktan kalktım. Terlikleri ayağıma geçirip usulca kilidi açtım. Başımı, kapının aralığından yarım yamalak uzattım. Tam bitişikte, yeni evlilerin oda kapısı önünde, yaşlıca bir hanım, iskemleye oturmuş, inim inim inliyordu:

— Vay vay vay vaaaaaaay!.. Amaaaaa!..

Şaşırdım. Kendi kendime «Acaba kadın fenalık mı geçiriyor?» diye düşündüm. Bir yardımcı olup olmadığını soracaktım. Ama fırsat kalmadı. 306 numaralı odanın kapısı açıldı. Kendimi siper edip, kulak verdim olup bitenlere..

Odada yatan yeni gelin açmıştı kapıyı. Konuşmasından anladım.

Gelin, kuvvetli bir fısıltı halinde:

— Ne var anneciğim? dedi. Ne diye inleyip duruyorsun?

Hasta sandığım kadın, birden cellâllendi:

— Kız maymun! Asıl sen, içeride ne diye inlemiyorsun, bağırıyorsun bakayım?

— Niye bağırıyım anneciğim?

— Bak şu rezile! Nikâhın ilk gecesinde bağırıyan gelin, makbul gelin sayılmaz. Oğlanın anası da, öbür odada, ara kapının önüne oturmuş, sizi dinliyor. Sen iki saatir içeridesin, şimdiye kadar gık bile demedin. Öyle olunca da ister istemez, senin yerine ben inleyip duruyorum. Oğlanın anası duyar, sen zanneder diye düşündüm. Fena mı ettim?

Gelin sinirlendi:

— Aman anneciğim, ne de abuk sabuk işler yapıyorsun, dedi. Haydi sen aşağıya, düğüne in de, biz biraz sonra geliriz.

— Kız niye sinirleniyorsun öyle?

— Elbette sinirlenirim anne, saçmalığın lüzumu var mı?

Kadın büsbütün parladı:

— Kız sersem! dedi. Ben burada, babanın hayrına durup da inlemiyorum, sırf ailenin şerefini korumak için inliyorum. Haydi gir içeri, rezil!

Gelin, fazla uzatmadı işi, tekrar kapıyı kapatıp ardından kilitledi.

Ben de çekildim geriye. Sonra, gene usulca kapıyı kapatıp bir cigara daha yaktım.

Dakikalar ilerlemiyor bir türlü.. İnsanın uykusu bozulmuşu görsün. Otelin önündeki caddeden geçen

sarhoşların gülüşmeleri bile, insanı sinir edip çıkıyor.

İkinci cigaranın sonlarına doğru, otel derin bir sessizliğine gömülüyken, bitişikten, Martha'nın odasından acı bir çığlık geldi. Derken gürültüyle kızın kapısı açıldı. Ben de yataktan ok gibi fırladım. Deminki sarhoş herifin, nasılsa bir yolunu bulup, kızın odasına girdiğini sandım. Terliklerimi ayağıma geçirdiğim gibi koridora fırladım. Martha, siyah kombinezonuyla, kapının önünde duruyordu.

— Ah çok fena.. Çok fena! Kimse yok mu buralarda? diyordu.

Hemen sokuldum yanına:

— Bir şey mi oldu?.. diye sordum.

Kız, bana cevap vermeden içeri girdi. Hemen telefona yapıtı. Heyecan ve korkudan titriyen bir sesle, aşağıya, santrale:

— Koşunuz lütfen.. Çabuk gelin.. 304 nümere.. Çabuk çabuk..

Kapadı telefonu, tekrar kapıya doğru sokuldu. Ben kapının dışında duruyordum. Merakla, bir daha sordum:

— Bir şey mi oldu Madmazel Martha? dedim.

Kendisine, adıyla hitab edişim, kıza biraz cesaret verdi:

— Ah! dedi. Bir hayvan var odamda.. Simsiyah bir hayvan.

— Sakın fare olmasın?

— Hayır..

— Kedi mi?

— Hayır..

— Akrep mi?

— Hayır..

Kızın, eli ayağı titriyordu. Aşağıdan iki kişi koşarak çıktı. Ben kapının önünde görünce, suratıma ters ters baktılar. Kâtibe benziyen bir tanesi, kapıdan içeriye girerken: — Ne olmuş yahu? Ne var? diye sordu.

Kız tekrar:

— Bir hayvan burada, dedi. Siyah bir hayvan.. Ben çok korktum.

Kâtib etrafına bakındı:

— Hayvan nerede? dedi.

Martha, yatağının yanına gidip beyaz örtüyü kaldırdı. Örtünün altında bir hamam böceği yürüyordu. Kâtib:

— Bu mu? diye sordu.

— Evet, o!..

Adam, böceği eliyle yakaladı, götürüp pencereden dışarı attı. Sonra gülümsüyerek:

— Bunun için mi bağırıydınız? Bu hayvandan mı korkunuz? dedi.

— Evet..

— Bu hayvan zarar vermez insana, dedi. Gariban hayvandır o..

O zaman kız sakinleşti. Ben de gülümseyerek başladım. Bizim halimiz, Martha'ya emniyet verdi. Kâtibe doğru dönerek:

— Nedir bu? dedi.

— Hamam böceği derler adına..

— Niçin gelmiş buraya?

— Her otelde bulunur o..

— Teşekkür ederim, sizi rahatsız ettim. Bu böceğin adını bir kâğıda yazar mısınız lütfen?

— Ne yapacaksınız?

— Almanya'ya gidince, lügata bakıp tanıdıklarına anlatacağım.

Kâtib gülümsedi:

— Adını yazmaya hacet yok madmazel, dedi. «Otel personelinde biri» diye anlatırsınız.

Kapısını çekip kapattı kızın.. Ben de odama döndüm. Işığı söndürdükten sonra bir cigara daha yaktım.

Haydi bakalım, uyuyabilirsen, uyu..

Adnan VELİ

Radio konuşmalarından:

Türkeş — Geçmiş zaman olur ki...

YEŞİL ÇÖL DEN

Yusuf Ziya Ortaç

Weizmann ve enstitüsü

Ö NCE, İsrail devletinin temel adamı Dr. Chaim Weizmann'ın birkaç satırla portresini çiziyim:

Polonya'da doğmuş, 1874 de... 1952 de ölmüş, İsrail'in ilk Cumhurbaşkanı iken...

Bu yetmiş sekiz yıllık hayat, anlatılmaya değer: Yoksul bir aile çocuğu. Ağır geçim şartları altında ezile ezile liseyi bitiriyor. Müspet ilimlere karşı, her zorluğu aşacak bir ilgisi var. Almanya'ya gidiyor ve Darmstadt üniversitesinde kimya tahsil ediyor. Bir biyografi yazacak değilim, geniş atlamalarla anlatacağım size. İlk önemli durağı, İngiltere'dir: Manchester üniversitesinde kimya profesörü...

Birinci Dünya Savaşının ortalarına doğru, Amirallik kimya laboratuvarları müdürlüğüne getiriliyor.

Yarınki İsrail'in yıldızı, burada parlamaktadır: Harbin sonunda, önemli keşifleri ile Büyük Britanya İmparatorluğuna ettiği hizmetlerin unutulmadığını görüyoruz.

İngiltere hükümeti, zaferde payı olan profesöre soruyor:

— Ne arzu edersiniz?

Weizmann, kendisini sorunun dışına atıp cevap veriyor:

— Kendim için hiçbir şey... Milletim için bir tek şey!

Önce, büyük çabalarla, Kudüs'de İbrani Üniversitesinin kuruluşunu başarıyor.

İsrail devletinin temel taşı bu üniversitedir.

1948 de, ikibin yıllık bir aradan sonra, yeni devlet kurulunca, milletin bölünmez oyu ile Weizmann ilk Cumhurbaşkanı seçiliyor.

İsrail devletinin ilk taşı kitap, ilk başı, dünya şöhreti bir profesör olmuştur.

Bu başlangıcı onsekiz yıldır İsrail'in değişmez geleneği olarak görüyoruz.

Kum nasıl toprak, çöl nasıl bahçe, nasıl bostan, nasıl orman oldu, biliyorsunuz. Ama ömrüm boyunca hergün yazsam, hergün anlatsam yine azdır.

Bakıyorsunuz: Üniversite, bakıyorsunuz: Araştırma Enstitüsü, bakıyorsunuz: Milli Kalkınma Konseyi...

Dünkü Necef çölünde yeşilin bütün tonlarını görüyorsunuz bugün. Neden mi?.. Şehir kurulmadan önce «Necef çölü araştırma enstitüsü» kurulmuştur da ondan...

Yetmiş kafa, yetmiş ilim adamı, bu iklim içinde insan nasıl

yaşar, inceliyor. Bu iklim içinde hangi bitkiler yetişir, arıyor. Bu iklim içinde inek, tavuk nasıl ürer, nasıl verimli olur, inceliyor...

Ötede, yüzlerce doktora hazırlayan yarının büyük kafaları toplanmış Weizmann enstitüsü, sayısız bilim dalları ile yemyeşil bir park içinde yayılmış: Kitaplıklar, profesör evleri, konferans salonları, laboratuvarlar, öğrenci yurtları ile... Yüzölçüsü — aman dilinizi yutmayınız — üçyüzbin metre kare...

Yazımı, doktor Weizmann'ın bir sözü ile bitireceğim:

«Vatan, alın teri ve kanla kurulur. Üzerinde, çocuklarının emeği olmayan toprağa vatan denmez!»

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Bu kaç?..
— Altmışaltı..
— Hangi partidensiniz?

Karsa giderim Karsa..

Özbek İncebayraklar

YEDEKSUBAY okulunun bitimine onbeş gün kala, tümüne sinema salonunda kur'aları çıktık. Sıra bana gelince heyecandan elim ayağım titremeye başladı. Sahneye çıkarken tökezledim. Az kalsın merdivenlerden aşağıya yuvarlanacaktım. Katlanmış kur'a kâğıtları, porselen bir tabağın içindeydi. Tam elimi uzatırken, ucu hafifçe kıvrılmış bir kâğıdın kenarından görünen, daktilo ile yazılmış, kocaman bir «SA» hecesini tarifsiz bir sevinçle okudum.

— Tamam! dedim. Tamam! Bu defa olsun talih yüzüme güldü. «SA-KARYA»'yı bir çekeyim de, millet görsün bendeki şans.

Derin bir nefes aldım. Rahatlaştım. Başımı çevirip, kumandanlara çıkartmadan, ön sıralarda oturan arkadaşlara kurnazca bir göz kırptım. Umursamaz bir tavırla kâğıdı alıp masada oturan yarabaya uzattım. Yarbay, yüzüme şefkat ve merhametle baktıktan sonra, kâğıttakini yüksek sesle okudu.

— SARIKAMİŞ...
Bir teneke buzlu su döktüldü tepmenden aşağıya. Tavan başıma yıkılıyor sandım. Kulaklarım uğulduyor. gözlerim kalın bir sis tabakasıyla örtülüyordu.

Kumandanın «SARIKAMİŞ» diye bağırması üzerine arkadaşlar güldüler. Çünkü, benim, yedeksubay okuluna, öğretmenlikten, Sarıkamış'ın uzak bir köyünden geldiğimi biliyorlardı.

Bizim zamanımızda kıta hizmeti bir yıldır. Bu bir yıl, Sarıkamış'ta, opera, tiyatro gibi sanat hareketlerinden mahrum kalacağımı düşündükçe, hırsumdan tırnaklarımı yiyordum. Biraz kendimi toplayabilmek için, on günlük iznimi Ankara'da geçirmeye karar verdim. Şimdiye kadar birkaç tiyatro seyretmiş, fakat hiç operaya gitmemiştim. Bir gece kaktık, bir arkadaşla «Karmen» operasına gittik. Perde açıldı. Aradan onbeş yirmi dakika geçmişti ki, bir ağırlık göktü üstüme. Söylemesi ayıp. Akşam yemeğinde, yoğunlu Adana kebabını biraz fazla kaçırmış, iki kadeh de Kavaklıdere yuvarlanmışım. Gözkapaklarım kurşun mübarek! Ağırbaşlıca ağırlaştı. Bir aralık dalmışım. Kendi horultumla koltuğumdan sıçradım.

dim. Başımı çevirmeden, yan sözle sağıma soluma bakındım. Arkadaşım kıs kıs gültüyor, sağ yanımdaki yaşlı hanım da, dikkatle sahneyi izliyor. Ya duydu, yahut da nezaketen duymazlıktan geliyor.

Birinci perdeyi güçlükle seyredildim. Öbür perdeler tahammülüm kalmamıştı. Şöyle biraz hava almak için Yenişehir'e doğru uzandım.

Ertesi gün bir hemşerimi karşılamak üzere, istasyona giden bir trolleybüse atladım. Yanımda, taşralı olduğumu tahmin ettiğim bir adam oturuyordu. Gençlik Parkı'nın hizasına gelmiştik ki, adam:

— Biletçi! Düşeceğim men, diye bağırdı.

Biletçi, şöyle bir baktı, ama aldırış etmedi.

Adam tekrar:

— Biletçi! Düşeceğim diyorum. Duymuyor musun? diye celâllendi.

Biletçi de sertleşti:

— Neden düşecek misin? Otur oturduğun yerde be adam!

Adamcağız durmadan:

— Düşeceğim men, düşeceğim men, diye bağıyor, fakat hiç kimse zavallıyı ciddiye almıyordu.

Ben:

— Düşmezsin hemşerim. Bak! Kapılar, pencereler sımsıkı kapalı. Nereden düşeceksin? diye adamı yatıştırmak istedim. O, yine yatışmadı:

— Düşeceğim men. Düşeceğim men. diye ter ter tepiniyordu.

Aklımdan zoru var galiba! Neredeyse benim de kafamın taşı atmaya baslıyacaktı.

Trolleybüsün içi enikonu bir komedi sahnesine dönmüştü. O sırada, gene bir binbası:

— Biletçi efendi! İndirin adamcağızı Allah'aşkına! Kars'lı bu vatandaş. Kendi dilince «İnceceğim» diyor, devince, mesele anlaşıldı. Anlaşıldı ama, trolleybüs de istasyona varmıştı.

Sarıkamış'ta trenden iner inmez, birliğime gittim. Tabur kumandanımız:

— Hoş geldiniz asteğmenim! Nasılsınız bakalım? diye hatırımlı sordu, gülümseyerek.

İçime birkurt dışmıştım. Niçin gülümsüyordum binbaşım? Acaba topçu okulundaki şöretim tâ buralara kadar gelmiş miydi?

Bölük kumandanımız izinliydi. Tabur kumandanı:

— Yüzbaşı dönünceye kadar, yerine sen vekâlet edeceksin! dedi.

Bölükte, liseden, ortaokuldan ayrılmış, hayli açık göz er vardı. İlk gün onlara:

— Topçu marşını biliyor musunuz? diye sordum.

Hepsi birden:

— Bilmiyoruz kumandanım, diye cevap verdiler.

— Oyleyse, dedim. Bugün, Topçu Marşı'nı öğreneceğiz. Her asker, kendi sınıfının marşını bilmelidir.

Bir iki kere yüksek sesle öksürdükten sonra:

— Gürlür zaferin teranesiyle, diye marşa başladım. Ama bir türlü ikinci mısraı hatırlayamıyordum. Gerisini bilmediğimi sezdirmemek için:

— Arkadaşlar, dedim. Bugün yalnız birinci satırı öğreneceğiz. Dikkat edin!

— Gürlür zaferin teranesiyle...

Üç beş defa daha tekrarlardım. Bozuk plâk gibi çalıyorum. Arkası bir türlü gelmiyor.

Sonra:

— Şimdi de hep beraber söyleyeceğiz. Dikkat! Bir, iki, üç, başla!

— Gürlür zaferin teranesiyle...

Aman Yarabbi! Biri bir telden çalıyor, öbürü başka telden. Karmakarışık. Tam Anadolu havası!

Yalan olmasın, iki saat çalıştık. Şu bir tek mısraı öğretemedim. Kabahatin onlarda mı, yoksa bende mi olduğunu anlayamadım. İlkokuldayken ben de, bir yılda, bir okul şarkısını öğrenemiştim.

Öğretmenimiz:

— Necdet! Sende çok büyük bir musiki kabiliyeti var! Buralarda sana yazık oluyor. Babana söyle de, bir davul alsın, çalarsın, diye, benimle alay ederdi.

Erlere dönerek öfkeyle gürlüdüm:

— Yazıklar olsun size! Kabiliyet-siz herifler! İki saatir gırtlak patlatıyoruz şurada. Bir şeyi öğrenemediniz. Kaç şarkımız vardır bizim? Üç şarkı topu topu. Üç önemli şarkımız. İstiklâl Şarkısı, Harbiye Şarkısı, Topçu Şarkısı... diye öfkeyle söyledim. Utanacakları

yerde pis pis gülmeye başladılar. Tepem attı. Hepsine, bir kilometre uzaktaki bir ağaca kadar marş marş verdim.

Bir pazar, «Oraloğlu Tiyatrosu» bir komedi oynamak üzere bizim alaya gelmişti. Alay kumandanımız, salonda asayiş teminle beni görevlendirdi. Daha artistler gelmeden, salondaki erlere:

— Biraz sonra seyredeceğiniz değerli sanatçılar, sizin bildiğiniz oyunuculara benzemezler. Güler, sululuk ederseniz, temsili yardıma bırakılır. Hiç sesinizi çıkarmadan seyredeceksiniz. Sonra karışmam ha! diye, kuru sıkı bir tembihte bulundum.

Oyun başladı. Gerçekten güzel bir komedi! Erler de kuzu kuzu seyreliyorlar, içlerinden gelen kahkahaları patlatmamak için, gözleri büyüye büyüye, yüzleri kızara kızara tutuyorlardı. Tıs çöküyor koca salonda.

Birinci perde bitti. Lâle Oraloğlu, yorgun, bitkin, isteksiz, âdeta ağlamaklı, yanıma geldi.

— Ne o Hamfendi? Hayrola? Rahatsız mısınız yoksa? dedim.

— Ne rahatsızlığı asteğmenim. Bu askerler neden gülmüyorlar? Biz aynı oyunu başka salonlarda, başka başka askerlere de oynadık. Gülmekten yerlere serildiler. İçerde kahrolduk. Arkadaşların moralleri bozuldu. Oyuna devam etmek istemiyorlar. Oynamıyor muyuz yoksa? Beğenmediler mi?

Ben fena halde bozulmuş, çok zor bir durumda kalmıştım. Ne diyebilirdim?

Çaresiz:

— Efendim, dedim. Oynarken sizleri rahatsız etmemeleri için, gülmelerini ve alkışlamalarını ben yasak etmişim, diye kekeleyebildim.

Oraloğlu, birdenbire değişerek, büyük bir şaşkınlıkla:

— Yaaa, öyle mi? Bırakınız gülsünler. Bırakınız alkışlasınlar, Allah'aşkına, diyerek gülümsedi.

Sahneye çıktım. Erlere:

— Bundan sonraki perdelerde gülmek ve alkışlamak serbesttir, deyip inerken, salon alkıştan inliyordu.

Seytan tüyü var sanki bende. Kumandanlarımız, artık ne mal olduğumu anladıkları halde, hâlâ en önemli görevleri bana veriyorlardı. O gün, Kars'tan, tüm kumandanımız, alayımızı teftişe gelecekti. Bütün birlikler araziye çıkartılmış, teftişe hazır bekliyordu. Kars şosesi birkaç yüz metre ötemizden uzanıyordu, fakat bizim bulduğumuz yerden görünmüyordu. Alay kumandanımız beni çağırarak:

— Asteğmenim! Şu ilerdeki tümseğ kadar git! Yolda, Paşa'nın arabası görüldüğü zaman bize haber ver! dedi.

Tümsek yüz metre kadar ilerdedi. Beş on dakika bekledim. Hiçbir araba görünmedi. Alaya da istirahat verilmişti. Biraz sonra bir motor

Yılda 17 milyon litre rakı içiliyor.. — Gazeteler —

— Ben gazoz içiyorum kardeşim.. İçinden ev çıkıyor, otomobil çıkıyor, daha neler neler. Şu rakıdan ne çıkıyor ki?
— Kan çıkıyor, kan!..

sesiyle irkildim. Lâkin araba görünmüyordu. Her ihtimale karşı alay kumandanına seslendim:

— Albayum! Geliyoor!

Alay derhal teftiş nizamına sokuldu. Motör gürültüsü iyice yaklaştı. Ama görünürlerde araba yok. Az sonra, güneyden gelen bir jet, Erzurum istikametinde gözden kayboldu. Çaresiz beklemeye koyulduk. Bir aralık kulağıma derinden derinden bir inilti geldi. Muhakkak odur. Araba, herhalde, ilerdeki yolu tırmıyor. Tekrar alay kumandanına seslendim:

— Albayum! Geliyoor!

Alay,tekrar kaynaştı. Kumandanlar da yerlerini aldılar. Bekledik... Bekledik... Sonunda, yaklaştıkça gıcirtısı büyüyen bir kağıt sökün etti.

Albay beni geri çağırıp payladı. Yerime ikinci bölüğün teğmenini gönderdiler. Bütün alayın gözü önünde mahcup olmuştum. Fakat, benim asıl ağır mahcubiyetim, daha doğrusu rezil oluşum, bölüğün karşısındadır. Anlatayım:

Her sabah, talim yerinde, bölük kumandanına tekmiil verirdim. O güne yine orada bölük kumandanını bekliyorduk. On onbeş dakika sonra kumandanımız uzaktan göründü. Bize yirmi beş metre kadar yaklaşınca bölüğe dönerek:

— Rahat! Hazır ol! Tüfenk omza! Dikkaaaat! diye, bağırarak komut verdim. Hızla koşarak bölük kumandanına selâmi çaktım. Tam tekmiil vermeye hazırlanırken, yüzbaşı:

— Selââm dur! diye gürledi.

Bir de arkama baktım ki, erler, silâhları omuzlarında bekliyorlar. Ben, heyecandan «Selâm dur!» komutunu unutmuşum.

O zamanlar, Irak olayları dolayısıyla sık sık manevra yapardık. Yine, bir gece manevrasındaydık. Bizim bölükle üçüncü bölük mavî, ikinci bölükle dördüncü bölük de kırmızı kuvvetlerdi. Gece baskını yapacaktık. Zifiri karanlıkta göz gözü görmüyordu. Sürünerek ilerliyorduk. Birden nasıl oldu bilmem. Etrafımda, bizimkilerden kimseyle göremez oldum. Acaba yolumu mu şaşırmıştım? Hem koşuyor, hem de çevremi kolaçan ediyordum. Bir ara arkamda ayak sesleri işittim. Çok şükür bizimkileri bulmuştum. Peşimden koşan, bir kişiydi. Bana üç beş adım yaklaşınca:

— Eller yukarı! Kıpırdarsan kurşunu yersin beynine! Esirimsin, diye gürledi. Kırmızı kuvvetlerden bir teğmendi bu. Ben, bozuntuya vermedim:

— Neden ben senin esirin oluyor muşum? Asıl sen benim esirim-

sin. Zaten, ben de seni kovalıyordum. Biraz hızlı koşmuşum. Seni geride bırakmışım!

O:

— Gevezeliği bırak! Düş önüme! Bal gibi esirimsin işte! diyerek, namlunun ucuyla beni dürtükledi. Ben:

— Ne dürtüyorsun be! Terbiyesiz herif! Sen düş önüme! Beni kandırmaya mı çalışıyorsun yoksa? diye, çıktım.

Biraz böyle itişip kakışırken, gür-

rültümüz, mavî kuvvetlerden bir binbaşıyla iki yüzbaşı yetiştiler.

Teğmen:

— Binbaşım. Bu arkadaşı esir aldım, dedi. Ama teslim olmuyor. Ben de seni esir aldım, diye direniyor. Deli midir, nedir?

Subaylar kahkahaları koyverdiler.

Binbaş:

— Teğmenim! Neden teslim olmuyorsun? Sen, galiba nerede bulunduğunun farkında değilsin. Etrafına bir baksana!

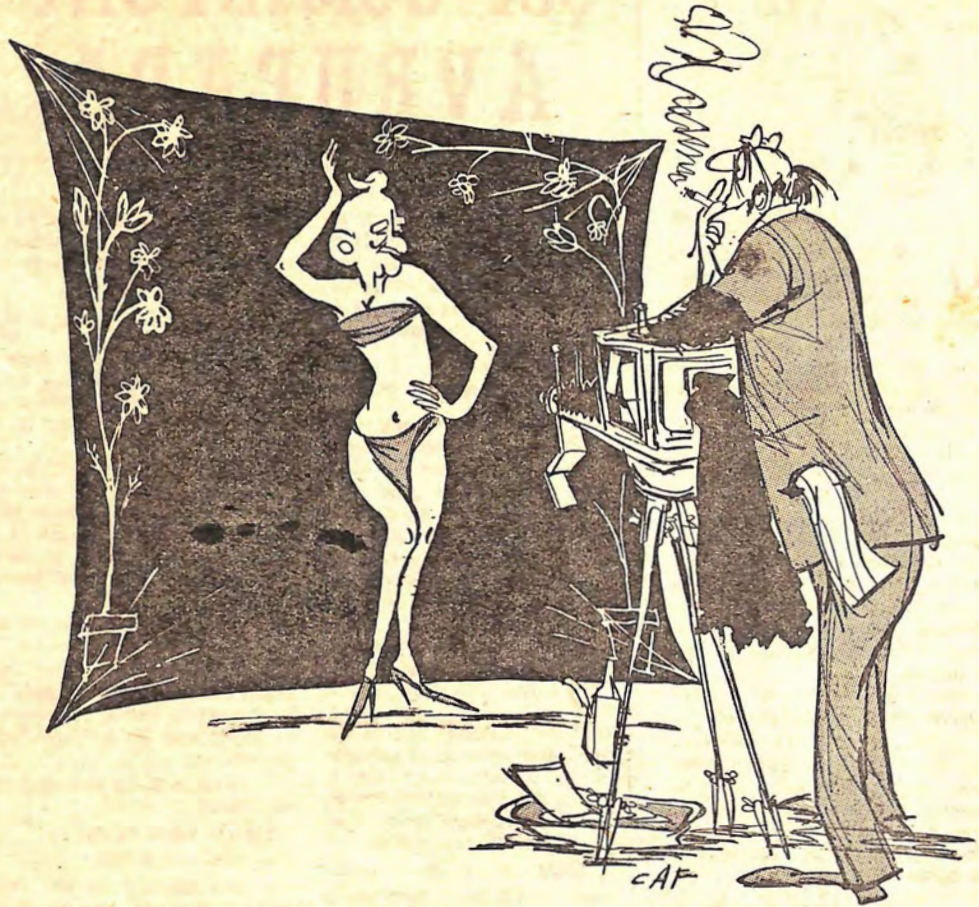
Şaşkınlıkla sağıma soluma baktım. Beş metre kadar ötede kırmızı kuvvetlerin kumanda merkezi görülmüyordu.

Merak etmesinler diye, benim için, bizimkilerle telefon ettiler.

Aradan yıllar geçti. Nice hatıraların izi bile kalmadı hafızamda. Ama askerlik anılarım bütün tazeligi ve tatlılığı ile duruyor. Sık sık düşünür, gülümserim.

Özbek İncebayraktar

Bir baloda satışa çıkarılan İnönü'nün fotoğrafları pek az satıldı. — Gazeteler —

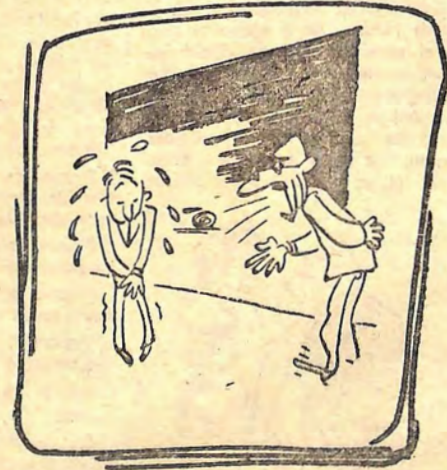

— Bir de böyle çek bakalım usta, belki daha çok müşteri bulur!

«Bu sene okullarda muvaffakiyet oranı düşük görünüyor...» — Gazeteler —

Öğrenciler — Yuuh!..

Öğretmen — Yuuh!..

İstanbul: 15 Mayıs

GAPIYI gaynanam açtı. Gapiyı gaynanam açınca ben de ilk-den birinci olarağ müjdeyl gaynanama açtım:

— Gözün aydınlığı olsun valide! dedim. Evropa melleketine gidecek «Çöp Gomisyonu Yüsgök Heyetli»ne, dâmadını da seçdiler!

Gaynanam çok sevindi. Sevincinden bi tevür oldu. Bi tevür olincek hemen gızının yanına gıştı:

— Gııız!.. Gız Pakize!.. diye bağırdı. Ben sana demedim mi ürüyamda yeşillik gördüm diye.. Ben sana demedim mi yeşillik gısmettir diye.. Bah şu gırbın olduğum Allahın işine: Ben ürüyamda yeşillik görecem, ondan sonracığıma senin gıcan Evrupa ecnebiyesine gezme-ye gldicek...

Bızlm arvat, anasının verdiği müjdeye anası kadar sevinmedi:

— Tohoool!.. dedi. Evropa ecnebiyesine gldincek ya oradaki gozel gozel gızlara gıplıp da geri gelmezse... Ecnebiye gızlarında dın, lman mı var ki?.. Gâvur deel mi? Aldı mı gıcanı elinden, ara ki bulasın ağzının esgi tadını?..

İstanbul: 17 Mayıs

Paşaport cüzdanımız hazır. Belediya Başganının elini öpüp helâllik aldık.

Gaynanam, soğannı madanoslu su böregiyle, bulgurlu yol küfdesi yaptı. Sepetin üstüne göbekli cinsinden iki tene marol ve bir şişe su ve de gaynemiş yumurta goydu.

Ondan sonracığıma bi kâğıt galem uzattı elime:

— Dâmat!.. dedi. Ben seni gözü-mün yağı gibi severim bilirsın. Evropa ecnebiyesinden gelincek kimsenin yanında hacil olmanı isdemem doğrusu. Hısım arkabaya bişeyler getirmeliğin ilâzımdır. Dünyaya hallı bu, olur ki unudursun, en eytli ben söyleyem sen de eyicene kâğıda vur dediklerimi!..

Gaynanamın söylediklerini birem birem yazdım: Bacanağıma bi gutu ecnebiye kirbiti. Bacanağımanın baldızının anasına dört çift varis çorabı. Gayınbabama ayakkabı çekeceği, gayınbabamın garısına Alaman gımaşından taravıra fıstınlı. Baldızların her birine birer tane ecnebiye çıklet sakızı, baldızların

ÇÖP GOMİSYONU AVRUPADA

ŞEMSI BELLİ

anasına en löküz cinsinden bir namaz seccadesi.. Bizim arvada üç gutu gözellik gaymağı!.. Siparişat lisdesini cep defterime birem birem yazdıktan soyna yannışlığı olmasın diyerekten gaynanama ohudum.

Sempilon Eskipresi: 18 Mayıs

«Çöp Gomisyonu Yüsgök Heyeti», böğünkü gün ikindiden soyna yollandı. Gomısyon Başganı Alırza Efendiyle lokantalı vagona geçip pişirik oynadığımız sırada çok gösterişli bir ecnebiye gızı gelip garşımıza oturdu. Gızın gıltığı Alırza Efendiye daha yahın. Gız, Alırza Efendinin kâğıtlarına bahıp datlı datlı bişeyler dedi.

Başgan ecnebiye dilini birem bildiğinden kelli o cuğap verdi:

— Vıy canım, yes canım, he canım!

Gız cığara çıhardı, bize de buyur etti. Ben de hemen çahmağa davrandım. Ve de çahmağı yaharken birez gızın elini dıttım. Ecnebiye gızı eli heç dıtmışlığı ve de cığarasını yahmışlığı yğudu.

Gız güldü, yine bişeyler dedi.

Başgan Alırza Efendi, bana cuğap fırsatı vermiyo ki...

— Vıy canım, yes canım, evet canım, he canım!.. deyip duruyoo.. Ülen Başgan!.. Sayın Başgan!.. Her horuz gendi çöplüğünde öter demişler. Bılâkis ki biz çöp gomısyonu heyetiyik!.. Gızın cığarasını yahan ben.. Cuğabı viren sen! O gadar ecnebiye lâkırdısını gayrı bende belledim: Vıy canım, yes canım, evet canım, he canım!.. Bırak ki birez de biz gınuşah..

Paris: 26 Mayıs

Fransız payltahına geleli defterime heç bişey yazmağ mümkünatını bulamadım. Çöp Gomısyonu olaraktan bu löküz seyahatlamaya yollandığımız için bu melleketin çöp meselemesiyle uğraşmağ ilâzım. Ortalarda çöp möp yoh. Çöpçatan garılar tonnan. Çöpçatanıñ işi de çöp işiyle ilâkadar olduğundan kelli bu garılara garşı büyük bir arzıhormetim vardır. Sayın Başgan ecnebiye dilinin ilâzım olan lâkırdılarını bana da öğretmiş olduğundan en lüzumlu lâfları su gibi ezberledim.

Başgan çok gıymatlı bir arkadaşı. Her bir lâkırdıyı ve de o lâkırdının garşılığını defterime yazdırdı:

Sabahı şerifler hayırlı olsun: **Jö vuzem matmazel!**

Akşamınız hayırlı olsun: **Ambirasse muva madam!**

Nasılsınız, eyi misiniz?: **Jö tem dötümönköl!**

Eyiylm, ya siz nasılsınız?: **Kela javevu?**

İşte bu münval üzere bütün gıymetli lâkırdıların ecnebiye garşılığını yazdırdı. Yalnız bu lâkırdılar hepten avratlar içünmü. Zâten ba-

na da o ilâzım, deel mi? Eğer heç bi garşılığ vermek mümkünisi olmazsa «Vıy canım, yes canım, evet canım!» demek ilâzımmış.

Paris: 28 Mayıs

Galdığımız otelde çok gozel bi arvat var. İlk irasladığımızda herkes ona Madam Jenet diyerekten seslendiğinden kelli annadım ki adı Cennet'tir.

Öteki dünyada nasıl olsa yerlimiz Cehennem gibime gellyoo. Heç deelse bu dünyada Cennetin tadını tadah diyerekten ve de çok bi böyük efkâr çekerekten bu garıyla ehbablığı etmek mümkünisi aramaya başladım.

Böğün zabahınan otelin salonunda iras geldim.

— Sabahı şeriflerin hayırlı olsun Bayan Cennet Hanım! dememle garşımdakinin bu lâkırdımı annamadığına hatırlıyarak lâfı ecnebiye lisasına getirdim:

— Jevüzem Bayan Matmazel Cennet! dedim.

Yüzüme bahtı. Güldü.

— Keskiyudit? dedi.

— Ben Keskin'i deelim, dedim, emme Keskin'i de, Angarayı da görmüşlüğüm vardır. (Birden aklıma geldi: Ecnebiye dilıyla gınuşmağ ilâzım! Emme Keskinli olmadığımızı söylemek mümkünisi yoh ecnebiye lügatıyan. Lâkırdıyı değıştirmek istedim.) Jö tem dö tu mon kör Bayan Matmazel Cennet!..

Ben ne dısem Bayan Cennet hep gülyör. Annamadığım bir sürü lâkırdılar da söylüyor emme ben de lügat galmadı.

— Vıy canım!

— Yes canım!

Deyip duruyom tıpkı bızlm Başgan gibi.

Evropa şehrinin çöplerini incele-meg üzere daha üç beş hafda buradayık. Ehval vaziyetinin durumu bakalım ne gösterecek...

Paris: 5 Haziran

Gomısyon Başganı Alırza Efendinin gözü kör olmasın!.. Beni mâfetiti!.. Örettiği bütün ecnebiye lâkırdıları yannışmış. Dün gece goridorda Madam Cennetinen garşılaşdım. Su gibi ezberlediğim ecnebiye dilıyla «Akşamınız hayırlı olsun» diyecekim. Yanında bi de adam vardı. Belkim arkabası filandır diyerekten önce hal hatır sorayım dedim:

— Jö tem dö tu mon kör Madam Cennet! dedim. Ambirasse muva Madam!..

Lâkırdının sonuna nıkta goymıştım ki Madamın yanındaki adam zumzuğu gafama patlattı. Hem vuruyoo hem de ecnebiye dilıyla söylüyoo. Ulan gâvurun dölü, diye başlayacam emme heruf benim dilimden annamıyo.. Ben onunkinden... Bereket otelin garşon başısı ara-

ya girdi de dabancaya davranmamı önledi.

Otelin içinde irezil olduğumuzdan kelli, yarıntesi gün başga bir otele daşınmaya garar verdik.

Alamanya: 14 Haziran

Her bişeyde bi hayır vardır diler ya, doğrudur. Fransız payltahında Madam Cennetin galantordan zoppayı yeyince ve de oradan Gontinantal Oteline daşınca aklım başıma geldi. Bu bizim gomısyon başganı çok hasut bi adammış vesselâm. Onun tenbihatıyla ecnebiye lâkırdısı öğrenmedense pangınotların dilıyla gınuşmağ daha eyi imiş.

Fransızların çöplerini eyicene araşırdı. Ne gadar çöplük varısa heppisini gezdik, gördük. Öteki gomısyon arkadeşleri de bizimden barabar çöplendiler, ayyiyeten de gendi başlarına gidip çöplendiler.

Üç gündenberi Alamanya melle-etindeyik emme gözümüz hep Fransızların çöplüğünde galdı. Onların çok gozel çöpleri var. Ve de çöpçatanlıları da çok eyi.

Alaman çöplerinin ne tevür olduğunu daha annayamadık. Burada birgaç hafda galdıktan soyna Amelikan düveline getmek ilâzım geldiği için Gomısyon Başganı bu gice Belediya Reizine çok fırgatlı bir lâpor yollayacak. Diyecek ki: «Biz buralarda çöp işine çok tıkatlı bah-tiz. Emme bu düvellerin çöpleri bizim melleketin çöplerine benzemediğinden dolayı eğer ruhsat verirsenez ve de tahsisat yoluğumuzu yollarsanız bi de Amelikan düvelinin çöplerini ve de çöplüklerini görmek meselesi çok möhim olduğundan kelli Anayasa kitabına aykırılığ olmezse gomısyonun ödev vazifesini uzatmağ mümkünisi bulunuz ve de bizlere bildiriniz.»

Gomısyon Başganı lâporunu bu münval üzere yazdı. Bana ve de öteki gomısyon üyesi heyetine ohudu. Yüsgök fikrimizi sordu:

— Nasıl arkadeşler, dedi, lâporu beğendiniz mi? Yollayam mı ireiz beye?

Hep bir ağızdan cuğap verdik:

— Vıy canım!.. Yes canım!.. Evet canım!.. He canım!..

Şemsi BELLİ

PAZARTESİ :

Küçük ordu

İstanbul'da ellibin kişi silahlı dolaşıyor. Yeryüzünde bu sayıda ordusu olmayan devletler çok!

Hele bunlara Meclisimizin ünlü Hamido'sunu ve yeniden tabanca isteyen milletvekillerimizi de katarsanız sayı epeyce kabarır.

Ne dersiniz, şunları Vietnam'a Türkiye'nin yardımı diye göndersek mi?... Hem müttefikimiz Amerika'yı sevindirmiş, hem Go Home'cuları kızdırmış, hem de biz kurtulmuş oluruz!

SALI :

Martinil

Bütün gazeteler yazdı, biz de dokunduk: İsmet İnönü, Emirgândaki Aptullah efendi lokantasında iki kadeh Martini çekmiş...

Birçok okurlarımızdan mektup aldık: Neden rakı, votka, viski, şarap, bira değil de martini diye soruyorlar.

Aman efendim, bunu bilmeyecek ne var. Seçim propagandası yeni başlamıştı o günlerde... En uygunu, elbet: At martinil..

ÇARŞAMBA :

Güzellere ceza

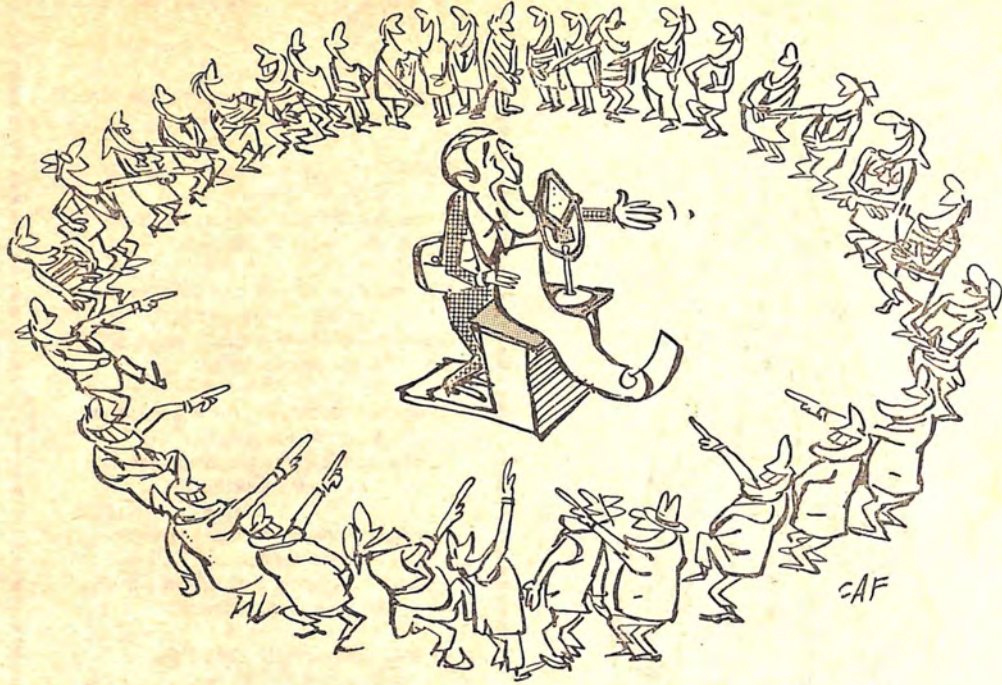
Beyaz perdenin iki ünlü yıldızı mahkemeye düşmüş: Sen güzelsin, ben güzelim kavgasından...

Kaşları, gözleri. Elleri, belleri. Yanakları, dudakları.. Dişleri ve işleri ne kadar güzel olursa olsun, görüyorsunuz ki huyları güzel değil.

Güzel, başkalarının güzel dediği insandır. Aman ben ne güzelim diyen insan güzel olamaz!

Bu davaya bakan hâkim ben olsam, ikisini de beyaz perdemizin çirkin yıldızı ilan ederek cezalandırırım...

A.P. sözcüsü Asal, Bölükbaşını Dümbüllüye benzetti. — Gazeteler —

Orta oyunu!

PERŞEMBE :

Pirinç

Amerika'dan getirtilen pirinç piyasada satışa çıkarılmış: Hem de kilosu 273 kuruştan!

Aşkolsun şu A.P'ye: Biz plân değil, pilâv istiyoruz demişti ya, sözünde durdu doğrusu...

Çorba yap iç, pilâv yap ye, hattâ zerde yap evlen!

CUMA :

Yumurta

Bir dostumuz anlattı:

— Bakkala uğradım akşam üstü, öteberi almak için... Karton oyuklara dizilmiş yumurtaları sordum: taze mi bunlar, diye...

Gülerek cevap verdi: Böyle günde bayat yumurta arasanız bulunmaz!

Manasını anlamadım doğrusu: Bu günlerde bayat yumurta neden bulunmazmış?..

Bakkal, sol gözünü kırparak:

— Beyim, dedi, çürük yumurtaların hepsini A.P'liler aldı... TİP sözcülerine atmak için!

CUMARTESİ :

İç çamaşırları

Yeni gazete, birinci sayfasına güzel bir fotoğraf basmış, üç sütun üstüne... Resim bahçeden çekilmiş: Güzel, zarif hanımlarla dolu bir balkon...

Bu balkon, Dışişleri Köşkünün balkonudur. Çocuk dostları derneğinin çay toplantısını gösteriyor.

Yalnız, zarif, ince, ünlü sosyete güzelleri, elçi eşleri ile dolu balkonun altında bayrak bayrak ne dalgalanıyor biliyor musunuz?..

Bir ağaçtan bir ağaca geçirilmiş ip te sallanan iç çamaşırları!

Kuzum bunda şaşacak, ayıplayacak ne var?.. Sayın İhsan Sabri Çağlayangil, demokrasinin «aleniyet = açıklık» olduğunu bilen adamdır. Yeni yıkanmış, tertemiz iç çamaşırlarını bile vatandaş gözleri önüne sermekten çekinmiyor.

Kirli çamaşırları olanlar korksun!

PAZAR :

Boyanmak

Bugün pazar. Akbaba takviminin son yaprağını yine olaylara uygun bir fıkra ile kapayalım.

Nasreddin Hoca, kürsüde vaaz ediyormuş:

— Kaşlara rastık, gözlere sürme çekmek, yanaklara düzgün, dudaklara alık sürmek günahdır, diye...

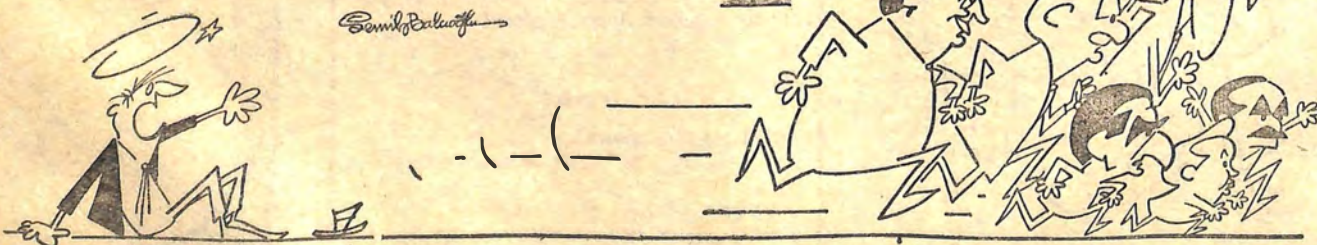
Dinleyenler arasından bir kadın seslenmiş:

— Hoca, senin karın da sürüyor...

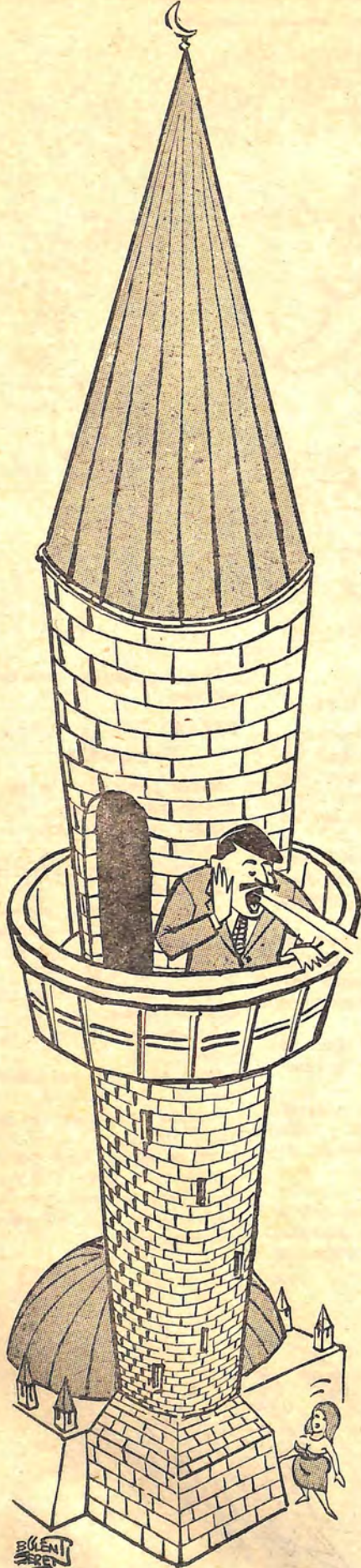
Hoca, tatlı tatlı gülümsiyerek:

— Ama, demiş, haspaya da yakışıyor!

Biz de seçim tistti C.H.P. sözcülerinden öyle suçlamalar dinledik ki, hanı karşılardakilerden çok haspalarıma yakışıyor.

Vatandaş — Ayp yahu, insan giderken bir Allahısmaırladık der!..

— Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden,
Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak,
Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak!

Ayrılık seranadı

Karabahtım fırlattı gurbet yoluna beni,
Yalnız uyumaktayım!..
Gel!... Bu yaz günlerinde yatır koluna beni,
Sanayım: Hamaktayım!..

Dudaklarını uzat, bir lâhza kendine çek,
Diyeyim: Kucaktayım!..
Yalnız buselerindir içime su serpecek:
Bir kızgın bucaktayım!..

Çok mu âşık gölgede serinlese eşiyle:
Ben şimdi sıcağım!..
Güneş yarış ediyor kalbimin ateşiyle:
Sanki bir ocaktayım!..

Sana ulaşmaz oldum: Ayrılık kurdu pusu,
Tıpkı bir tuzaktayım!..
Ey gözümün ışığı, ey göğsümün yavrusu;
Ben senden uzaktayım!..

Sarıldığım kopuyor, tuttuğum kırılıyor,
Sanırsın bataktayım!..
Benim bu ayrılıktan artık gözüm yılıyor,
Bomboş bir y ataktayım!..

Kızılıcak şurupları gibi içir buseni,
Susuzum, kuraktayım!..
Ne pınar, ne de ırmak... Ben istiyorum seni:
Busenden ıraktayım!..

Çimdik

Turist

Motelin önünde saç sakalı birbirine karışmış bir turist durdu. Kendisini karşılayan motel sahibine sordu:

— Burada, bir yolcuya eşeğiyle beraber bir odada yatmasına müsaade ediyor musunuz?
Motel sahibi etrafına bakında ve:
— Peki, dedi, o yolcu nerede?..

Saçı göre

Bir toplantıda erkek modasından konuşuluyordu. Sonradan görme bir kadın:

— Bence, dedi, bir insan saçının rengine göre giyinmeli, meselâ saçı siyah olan siyah elbise, kahverengi olan kahverengi kostüm giyerse daha zarif olur.

Başka bir hanım söze karıştı:

— Peki kel olanlar bir şey giymesin mi?..

Eğlence

Doktor, genç ve güzel bir kadını uzun, uzun muayene ettikten sonra, tazenin eğlenmeye ve hava değişimine ihtiyacı olduğunu anlar:

— Bayan, der, içinizdeki sıkıntıyı biraz olsun defetmek için eğlenmeye ihtiyacınız var..

Genç kadın, doktorun yüzüne tuhaf tuhaf bakarak içini çeker:

— Ah doktor, siz galiba kocamın ne kadar kıskanç olduğunu bilmiyorsunuz!

Facia!

İki arkadaş arasında:

— Şu alkol ne büyük facialara sebep oluyor!..

— Ne gibi?..

— Karımın ilk kocası rakı içe içe can vermiş. Ondan sonra dul karısıyla evlenmek bana kısmet olmasın mı!..

Minarede bir kıza tec

Kız — Affedersin ca

çok mu beklettim?..

Günah ve sevap

Bir yobaz bana dedi: Bunu öğrenmek gerek,
Her iki omuzunda var senin iki melek:
Birisı sevap yazar, birisi günah yazar,
Akşam ve sabah yazar!...

Tuhaf şey!.. Bitmiyormuş iş bu kadarla meğer:
Günah fazla olursa sevabımızdan eğer,
Bize açılacakmış cehennemdeki kapı:
Yutacakmışız hap!..

Anladım neden hayat omuzlarımda yükür,
Neden bu beni ezen ağırlık çok büyüktür!..
Silkinince düştüler melekler omuzumdan,
Hafifledim o zaman!...

Günah: Bizi kötülük yapmaktan çeken korku..
Sevap: Her iyilikte tadılan zevkli duygu..
Akıllı olan insan bu melekleri savar,
Çünkü vicdanımız var!...

Bazı sevap vardır ki anılır günah diye,
Bu: Sadaka vermektir sahtekâr dilenciye!..
Bazı günah vardır ki sevap kadar tatlıdır,
Zevki iki katlıdır!...

Bu iyi günah nedir?... Size söyleyim, gelin:
Gönümünün sahibi gün yüzlü bir güzeln,
Bizi günaha sokup girmesidir sevabal!..
Haksız mıyım acaba?..

Çamlıvrın

Hemşire

Şehir dışında, ıssız bir yerde bahçe içinde
bir villâ yaptırmıştı. Bir gün ziyaretine gelen
eski bir arkadaş:

— Tebrik ederim, Aydın, dedi, güzel, asude
bir yuvaya sahip olmuşsun, yalnız burada tek
başına yaşanmaz.

Aydın karşılık verdi:

— Yalnız değilim, yanımda bütün işlerimi
gören iki hemşire var!..

— Ne kadar olsa bir hanımın yerini tutmaz.

Aydın arkadaşının lâfını kesti:

— Hemşire dedimse, ikisi de benim hemşi-
rem demek istemedim!

Konuşma perhizi

Doktor, boğazından rahatsız olan kadını
muayene edip reçetesini yazdıktan sonra, ken-
disini kapıya kadar uğurlayan kocasına ya-
vaşça:

— Aman dikkat edin, dedi, hiç olmazsa üç
gün bir tek kelime konuşmayın!

Adam, fısıldar gibi bir sesle ve âdeta yalva-
rıcasına:

— Rica ederim doktor bey, bunu kendisi-
ne siz söyleyin!

Telgraf!

Gani İşbilir, sinekten yağ çıkaran cinsinden
bir adamdı. Yeğenine telgraf çekmek için pos-
tahaneye girdi, memura sordu:

— Ankaraya, yeğenime geleceğimi bildir-
mek için telgraf çekmek istiyorum, bana kaç
mal olur?

— Kelimesi yirmi kuruş..

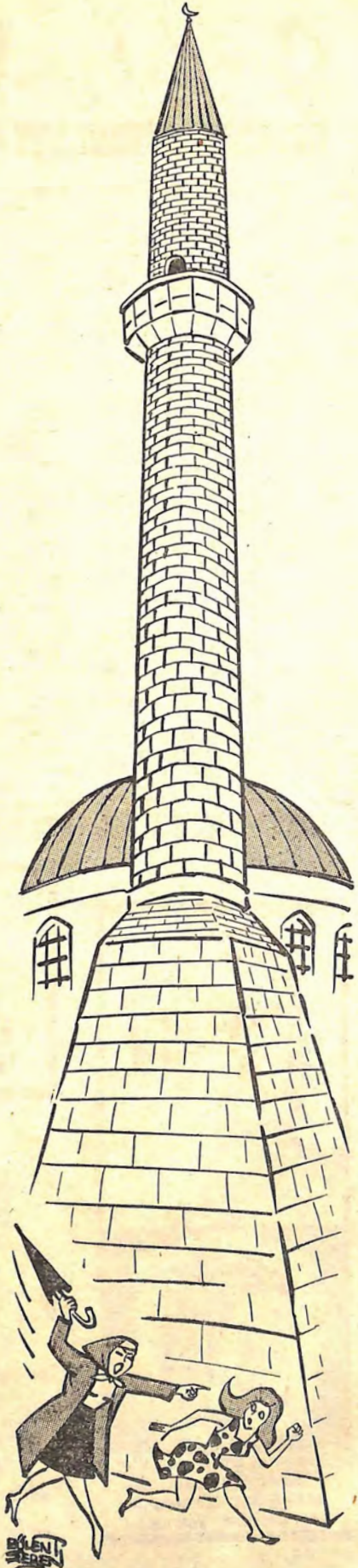
— İmza için?..

— Ne kadar uzun olursa olsun bir kelime
sayılır.

Bunun üzerine Gani İşbilir telgraf kağıdı-
na şunları yazdı:

«Sevgiler»

Yarın, 8 ekspresyle size gelecek
olan amcanız Gani İşbilir

— Yürü bakayım eve, şıllık!.. Ne işin var
senin minarenin etrafında?..

"Gadsby" Otelinde Kalan Adam!

MARK TWAIN'DEN: G. Sweten

DOSTUM Riley'le Washington' da muhabirlik ettiğimiz sıralardaydı. Yani 1866—67 senele- rinde... Bir kış gecesi, Pennsylvania caddesinden ilerliyorduk. Gece yarısı olmak üzereydi. Lâpa lâpa kar ya- ğıyordu. Birdenbire, karşı taraftan bir adamın hızla bize doğru geldi- ğini farkettilik. Yabancı, bizi görür görmez, duraklayarak, heyecanla bağırdı.

— «Şansım varmış! Siz Mr. Ri- ley'siniz değil mi?»

Riley, Amerikanın en soğuk kan- lı ve en ihtiyatlı adamıydı. Yaban- cıyı, tepeden tırnağa kadar uzun uzun süzdükten sonra, ağır ağır, «Evet» diye cevap verdi. «Ben Mr. Riley'im. Beni mi anyordunuz?»

Adam, neşeyle haykırdı. «Öyle ya! Şansım varmış ki, sizi hemen buldum. Adım Lykins benim. San Francisco'daki iliselerden birinde öğretmenim...»

— «Ya?»

— «San Francisco Posta Müdürlü- ğünün münhal olduğunu öğrenir öğrenmez o mevkie geçmeğe karar verdim.» Ve işte buradayım.»

Riley, ağır ağır mırıldandı: «Evet, Mr. Lykins, buradasınız... Peki, Posta Müdürlüğüne tayin ol- dunuz mu?»

— «Tam mânâsıyla tayin oldum sayılmaz. Bir istida hazırladım. Bu- nu Maarif Müdürü, diğer öğretmen arkadaşlar ve iki yüzden fazla San Francisco'lu imza etti... Şimdi ri- cam şur Benimle Pasifik Müdiriye- tine gelir misiniz? Zira bu meseleyi

çabucak halledip, evime dönmek istiyorum.»

— «Mesele bu kadar mühimse, Müdürlüğe bu gece de gidebiliriz...»

Riley'in sesi gayet ciddi idi. Daha doğrusu onu tanımayanlar öyle sa- nırdı.

— «Evet, evet.. Bu gece gidelim. Benim öyle kaybedecek vaktim yok. Yatmadan evvel bu işi bana vaatmeliler. Ben konuşmaktan değil, iş yapmaktan anlarım.»

— «Âlâ... Tam yerine düşmüşsi- nüz... Washington'a geleli ne kadar oldu?»

— «Bir saat...»

— «Buradan ne zaman ayrılacak- sınız?»

— «Yarın akşam New York'a gi- deceğim. Ertesi sabah da San Fran- cisco'ya hareket edeceğim.»

— «İyi... Yarın ne yapacaksınız?»

— «Ne mi yapacağım? Cumhur- başkanına çıkıp, tayin emrimi im- zalatmam lâzım değil mi?»

— «Evet... Evet... Öyle... Sonra?»

— «Senato saat ikide toplanı- yor... Tayinimi onlara imzalatmam şart tabii?»

Riley, düşünceli düşünceli: «Evet, evet» diye mırıldandı. «Ondan son- ra New York trenine bineceksi- niz...»

— «Evet... Plânım bu...»

Riley, yine düşündü. «Peki, bir veya iki gün daha kalamaz mı- nız?»

— «İmkânsız! Ben o tip adamlar- dan değilim. Etrafta boş boş dola- şamam... Aklıma koyduğum işi ya- parım.»

Fırtına çıkmış, kar tipi halini al- mıştı. Riley, bir iki dakika hiç kı- mıldamadan durdu. Sonra başını kaldırarak: «Bir zamanlar Gadsby Otelinde kalan adamın hikâyesini duydunuz mu?» diye sordu. «Ama duymamış olduğunuz belli.» Mr. Lykins'i yavaşça iterek, arkadaki demir parmaklığa dayadı. Sonra da, sanki yüzümüzü o kış geceleri- nin korkunç kar fırtınası kamçıla- mıyormuş, sanki bir yaz günü ye- şil çimenlere uzanmışız gibi, rahat ve sakin, hikâyesini anlatmağa başladı.

— «Bu Jackson'un zamanında geçmiş bir olaydır. O zaman bur- nın en iyi oteli Gadsby'di. Bahset- tiğim adam, bir sabah saat dokuz- da dört atlı, fevkalâde lüks bir ku- payla Tenessee'den geldi. Arabacı, gayet süslü bir zenciydi. Adamın yanında, pek sevdiği ve iftihar et- tiği anlaşılan güzel bir köpek de vardı. Araba, Gadsby'nin önünde durunca, otelin sahibi, kâtipi, kapı- cısı ve garsonları dışarı fırladılar. Fakat yolcu, «Zahmet etmeyin.» di- yerek, kaldırıma atladı. Arabacıya beklemesini söyledikten sonra di- ğerlerine döndü:

— Yemek yiyecek vaktim yok. Hükümetin bana olan küçük bir borcunu almağa geldim. Şimdi kar- şıya Maliye'ye kadar gidip parayı alacak, ondan sonra derhal Tenes- see'ye döneceğim... İşim acele!»

«Neyse... Adam, o gece saat onbir- de otele geri dönerek, bir oda iste- di. Atlarını da ahıra bağlamalarını, parasını ertesi sabah alacağını söy-

ledi. Bu hâdise Ocak ayında olu- yordu. 1834 senesinin Ocak ayının üçünde... Çarşamba günü... Yolcu 5 Şubat'da o güzel kupayı satarak, yerine eskice bir araba aldı: «Para- yı bununla da evime götürebilirim. Lüks şart değil ya» diyordu.

«11 Ağustosta ise o harikulâde dört atın ikisini sattı. «Bir çift hay- van daha iyidir» diye güliyordu. «İnsan dağ yollarından geçerken, atları dikkatle sürmek zorundadır... Alacağım para da fazla ağır tutmaz. Bir çift atla parayı eve kadar kolay- lıkla götürürüm!»

«13 Aralıkta, atlarından birini da- ha sattı. «Bu hafif arabayı çekmeğe bir beygir yeter de artar bile. Za- ten kış bastırdı. Yollar gayet mü- kemmel...»

«Yolcu, 17 Şubat 1835 de, eski arabasını da sattı. Onun yerine bir briik aldı. «Baharın başında yollar çamurlu olur. Oralarından ancak böy- le bir arabayla geçebilirim...»

«Adamcağız, 1 Ağustosta ise briki satarak iki tekerlekli, tek kişilik bir araba enkazı aldı. «Herkes: «O tecrübesiz Tenessee'lilerin beni böy- le bir arabayla uçar gibi giderken seyretmelerini istiyorum» diye anla- tıyordu. «Onların şimdiye kadar böyle bir şey görmediğinden emi- nim.»

«Yolcu, 24 Ağustosta ise zenci arabacısını sattı. Soranlara: Tek ki- şilik araba için arabacı lüzumsuz, diyordu. Zaten ona yer de yok. İn- sanın karşısına hergün öyle uyuz bir zenciye dokuz dolar verecek bir budala çıkmaz. Adamı uzun za-

Yüzünün çili için uzulup
ömrünü etme heder,
SAVAŞ ÇİLİ İLACI onları
kolayca yok eder.

(İlâncılık: 3353—110)

**PEŞİNATSIZ
100 LIRA TAKSİTLE
BUZDOLABI**
SABRİ ACARSOY MAĞAZALARINDA
Tophane. Boğazkesen C. 155 - 174 - 175 — Tel: 49 18 76

(Yıldız: 607—111)

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay- lığı 25 lira. Yabancı memleket- lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uzak masrafi ayrıca alınır.

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer caddesi,
No. 8-10 Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI:

Kapak içi, santimi 20 lira,
iç sayfalar 39 liradır.

Bu gazete Basın-ahlak yasa- sına uymayı taahhüt etmiştir

Flah: 160 kuruştur.

ROGER GALLE
LOS YONU

FLEURS D'AMOUR

İsim ve şişe
Beynelmillel tescillidir.

PİYASAYA ARZEDİLMİŞTİR

(İlâncılık: 3462—109)

mandan beri başımdan atmak istiyordum...»

«Yolcu on sekiz ay sonra, yani 15 Şubat 1837'de arabayı satarak, bir eğer aldı. «Zaten, doktor bana daima ata binmemi tavsiye ediyordu» diye gülmüştü. «Kışın ortasında dağ yollarından arabayla geçmeğe kalkıp, boynumu kırmak niyetinde de değilim!»

«Adamecağız, 9 Nisanda eğeride elden çıkardı: «Yağmurlu, çamurlu dağ yollarında, eğeride itimat ederek, hayatımı tehlikeye atmak istemem,» diyordu. Eğırsiz atta kendimi daha emniyette hissedirim. Zaten, eğer kullananları daima aşığı görürdüm!»

«Yolcu, 24 Nisanda atını da sattı. Soranlara: «Bugün elli yedi yaşına bastım» diye cevap veriyordu. «Böyle güzel bir havada atla seyahat etmek günah. Yeni yapraklanmış ormanların arasından, gölgeli dağ geçitlerinden yürüyerek geçmek kadar zevkli bir şey olamaz. Alacağım paraları paket yaparım. Köpeğimi bunu ağzında taşıy... Yarın sabah erkenden kalkacağım. Paramı alıp, Gadsby otelindekilerle vedalaşacak ve Tennessee'ye doğru yola çıkacağım.»

«Yolcu, 22 Haziran'da köpeğini de sattı. «Yaz günü zevkli bir yolculuğa çıkarken, köpek lüzumsuz. Tam güzel ormanlardan yürüye yürüye geçerken, Sincapları kovalamağa kalkar. Her gördüğü şeyin arkasından havlar. İnsanın, tabiatın zevkine varmasına, bu ihtişam karşısında derin derin düşünmesine mâni olur... Zaten paramı kendim taşıyırım daha iyi... İnsanın servetini köpeğine itimat etmesi doğru değil. Ne de olsa hayvan... Allahaismarladık çocuklar. Son vedalaşmamız bu. Yarın sabah neşeyle Tennessee'ye doğru yola çıkacağım!»

Kısa bir sessizlik oldu. Şimdi sadece rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Nihayet Mr. Lykins, sabırsız sabırsız, «E?» dedi.

Riley, «Bu hâdisse otuz sene evvel oldu» diye cevap verdi.

— «Anladık sonra?»

— «O ihtiyar yolcunun en yakın dostlarındanım ben. Her akşam benimle vedalaşmağa gelir. Onu bir saat evvel gördüm. Yine her zamanki gibi yarın sabah Tennessee'ye doğru yola çıkacağını sanıyor. «Senin gibi gece kuşları henüz uykuya dalarken, ben paramı alıp gideceğim» dedi. Gözleri dolmuştu. Tennessee'sine ve eski dostlarına kavuşacağı için çok mesuttu.»

Yine bir sessizlik oldu. Sonra Mr. Lykins: «Bu kadar mı?» diye sordu.

— «Evet.. Bu kadar!»

— «Bence bu, gecenin bu saatinde ve böyle bir havada anlatılacak

— Müsaade edin şekerim, hayatta benim de tutunacak bir yerim olsun!

bir hikâye değil. Fakat bunu bana neden naklettiniz?»

— «Bilmem...»

— «Hikâyenin bir mânası olmalı değil mi?»

Riley, başını salladı. «Yoo.. Ama Posta Müdürlüğüne tâyin edildiğinizi bildiren emri alıp, hemen San Francisco'ya gitmek niyetinde değilseniz, size bir tavsiyede bulunacağım. Bir müddet Gadsby otelinde kalın... İyi geceler...»

Riley nazik bir tavırla dönerek, ilerledi. Mr. Lykins, orada kala kalmıştı. Lâmbanın ışığında bir kardan adama benziyordu.

A, evet... Hiçbir zaman Posta Müdürü de olamazdı.

Ceviren :
Gönül Suveren

Kraliçe

Saraya mensup hanımlara bahçede rastlayan Mareşal Crillon'un aklından bir espri yapmak geçti ve...

— Bütün kadınlar fındıkcıdır! dedi.

Ama bu sırada Kraliçe ağaçların arasından görünmez mi... Mareşalin sesini duymuş, kaşları çatık, bu münasebetsiz adamı süzdü sonra;

— Ben de mi Mareşal? dedi.

— Oh! Altes! diye hayretle haykırdı Crillon, siz bir Kraliçesiniz!...

Yılan derisi

Büyük mağazanın sahibi, o gün yanında çalışan tezgâhtarları ve memurları topharak onlara müşteriye karşı nasıl davranılacağına dair uzun bir konferans vermiş ve bilhassa müşteriye daima güler yüz göstermenin üzerinde durmuştu.

Biraz sonra mağazaya bir müşteri girdi, çanta bölümüne bakan tezgâhtara halis yılan derisi bir çanta istediğini söyledi.

Tezgâhtar sırttı:

— Bizde yılan derisi hiç bulunmaz..

Müşteri etrafına bakındı, bütün tezgâhtarların kasadaki kuzun ve diğer memurların da sırtıklarını görünce dayanamadı, hayretle:

— Yahu, dedi, görüyorum ki bir müşteri sizde istediği şeyi bulamadı diye neden hepinizin ağzı kulaklarına varıyor.

Sigara

Misafir, ev sahibine:

— Günden güne daha az sigara içiyorum.. İyi bir yemekten sonra canım şöyle bir sigara teltlendirmek istiyor, böylece günde üç tane falan içiyorum!

Ev sahibi, misafire bir kutu uzattı:

— Buyurun!

— Teşekkür ederim, bu akşam içmiyeceğim!

Berber

Kapıdan giren misafirin karşısına küçük bir oğlan çıkıverdi.

— Babamı görmeğe mi geldiniz? diye merakla sordu.

— Evet küçüğüm!

— Siz berber misiniz?

— Hayır, niçin sordunuz?

— Hizmetçi sizin geldiğinizi söyleyince babam «Gene traşçılarıdan birine yakalandık!» dedi de...

Kadınlar!!!

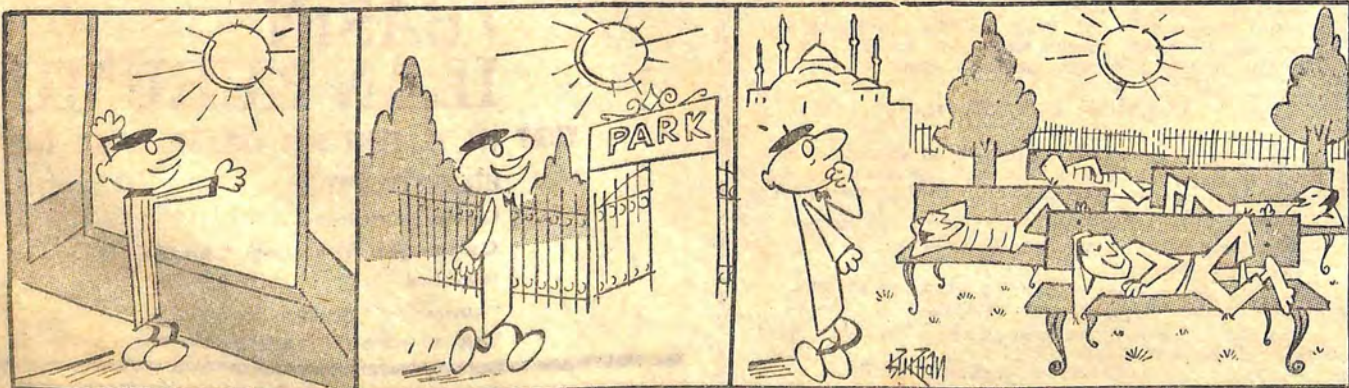
15. Luis zamanında kadınların atlı araba kullanması salgın halini almıştı. Ama kazalar, bazı olaylar buna mâni olunmasının gerektiğini açıkça ortaya koyunca, zamanın bakanlarından Argenson bir gün şöyle bir emir verdi:

«Bundan böyle otuz yaşından aşağı hiçbir kadın araba kullanmayacaktır!»...

Ertesi gün Paris sokaklarında araba kullanan bir kadın bile görülmedi!...

KALENDER NİYAZI

Çizen: BURHAN

Meşhurlar! Güldürüyor!

Politikacılar üzerine

Aradaki fark!

BİRGÜN bir gazeteci, General Eisenhower'e, Başkanlık zamanındaki hayatıyla, şimdiki hayatı arasında ne gibi bir fark olduğunu sorunca, Eisenhower gülererek şu cevabı verir:

— Başkanken, kimse beni «golf»te yenmeğe cesaret edemedi. Şimdi ise, önüne gelen yeniyor!

Alış - veriş!

PRAGDA iki devlet memuru, Çekoslovakya'nın diğer peyk memleketleriyle olan ticari münasebetlerinden bahsediyorlardı:

- Duydun mu?.. Polonya bize kömür verecekmış!
- Mükemmel!.. Bu kiş yakacak sıkıntısı çekmek yok, desene!
- Öyle ama, kömürleri Macaristan'a gönderecekmışiz.. Macarlar da bize salam verecekmışiz!
- İyi ya, kaç yıldır et yüzü görmüyorduk zaten!
- Yanlış anladın yoldaş!.. Salamları Rusya'ya verecekmışiz, buna karşılık Moskova da bize traktör gönderecekmışiz!
- Daha iyi ya canım!.. Hiç olmazsa gelecek yıl mahsul bol olur da, ekmek sıkıntısı çekmeyiz.
- Dur bitmedi, dahası var!.. Biz bu traktörleri Polonya'ya verecekmışiz.
- Pekiy, Polonya bize ne verecekmışiz?..
- Söylemiştim ya canım, kömür!..

Churchill ve büstü!

CHURCHILL'in heykeltraş olan kuzini Clara Sheridan, harp yıllarında Churchill'in bir büstünü yapmağa başlamıştı. Ancak Churchill'in modellik etmeğe vakti

olmadığından, sanatkar, her sabah onun yatak odasına gidiyor, Churchill yatağında gazeteleri okurken, Clara Sheridan da büstü tamamlamağa çalışıyordu.

Yine bir sabah Churchill gazeteleri okurken, bitmek üzere bulunan büste şöyle bir baktı gözucüyle ve birden yatağından fırlayıp,

«— Hey, Clara!..» diye bağırdı. «Çeneyi tıpkı Mussolini'nin çö gösterir... Unutma ki, sadık bir tiyesliyim sadece!»

nesne benzetmişsin. İnsan biraz tevazu ben diktatör değil, Avam Kamarasının decel!»

Doğumun artması için!..

KİNCİ Dünya Savaşından sonra Fransada nüfus azalmış, doğum nisbeti çok düşmüştü. Bunun üzerine hükümet, doğumun artması için çok çocuklu aileleri desteklemeğe, onlara her türlü yardımı yapmağa başlamıştı.

Bir gün bir çocuk parkının açılış töreninde, o zamanın Sağlık Bakanı, parkın bahçıvanlarından birine sormuştu:

- Eee söyle bakalım, kaç çocuğun var?..
- İki tane, Sayın Bakanım..
- Nee, iki tane mi dedin?.. Senin gibi güçlü kuvvetli bir adamın en aşağı altı çocuğu olmalı!.. Kaç senedir evlisin?
- Evli mi?.. Henüz bekârım, Sayın Bakanım!

Dışişleri bakanları...

AMERİKA, İngiltere ve İtalya Dışişleri Bakanlarının katıldığı konferans sona ermişti. Bakanlar, toplantının yapıldığı salondan teker teker dışarı çıkıyorlardı. Kapıdaki memur önce,

— «Sayın Bakan Acheson'un Cadillac'ı!..» diye seslendi.

Siyah bir Cadillac kapının önüne gelip durdu.

Daha sonra memur,

— «Sayın Bakan Bevin'in Rolls Royce'ü!..» diye seslendi.

Bevin de, Rolls Royce'una binip uzaklaştı.

Sıra, İtalya Dışişleri Bakanına gelmişti. Kapıdaki memur üçüncü defa seslendi:

— Sayın Sinyor de Gaspari'nin şapkasıyla, şemsiyesi!..

— Allah, Allah, birdenbire adamın nefesi kesildi!

REKLAMINIZI
GAZETE VE DERGİLERLE
DEĞERLENDİRİN!

BASIN İLAN KURUMU

YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

HİZMETİNİZDEDİR

Genel MÜDÜRLÜK :

Cagaloglu, Türkocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Telegraf adresi : BASINKURUMU

(Basın: 13760—112)

DAĞLARIN HAVASI

MANZUM ROMAN

- 6 -

Sonra dağıtmak için bütün düşüncesini
Kendini işe verir, keserekten sesini,
İhtiyarla girerdi ağıla hergün erken,
Bakraca süt sağardı koyun, keçi melerken...
Oradan uğrarlardı tavuğu bol kümesine,
İhtiyar kadın ona «Peki» derdi ne dese,
Okuldan öğrendiği aşçılıkla kızcağız
Yemekler pişirerek tazeliyordu ağız.
Alaturka tatlılar, alafranga etler,
Kolay hamur işleri, sünger gibi kotletler..
Leman'ın günden güne açıldı iştihası,
Doğdu güzel alnında bir aşçılık dehası,
Eliyle ayırırdı kemikleri etinden,
Bir ev hanımı çıktı bu salon ziynetinden!
Saçlarını toplamış, terlikleri ökçesiz,
Dört peşli entariyi görseniz üstünde siz
Asla tanımazsınız eski çılgın Leman'ı,
Başında mor yemeni, annenin armağını!
Çalışıkça asabı büsbütün işliyordu,
Yüzü kızılışıyor, göğsü genişliyordu.
Yemekte ara sıra söz düşse İstanbul'a,
Kız neler anlatırdı, gözleri dola dola:
Balolar, yılbaşılar, ziyafetler, düğünler,
Hepsi sevinçle gelen, sevinçle giden günler..
Süreyya, konuşmadan, dinlerdi bu sözleri,
Leman'ı ağır ağır dolaşırdı gözleri.
Genç kızın öttüğünü gördükçe bir kuş gibi,
Annesi, ta içinden, okla vurulmuş gibi:
— Ah, derdi sen gidince bu ev ıssız kalacak,
B zlerle kim konuşup gönlümüzü alacak?
Gözleri yaşlanarak sükût edince anne,
Öte yandan Süreyya başlardı sözlerine:
— Alıştırdın bizleri bu güzel yemeklere,
Sen gidince perişan olmasak Allah vere...

— 6 —

— Av peşinde —

Beş gün sonra kar dindi, ortahk bembeyazdı,
Yalnız gökler kapalı, daha yollar ayazdı.
Bir gün Süreyya dedi:

— Anne, çiftem nerede?

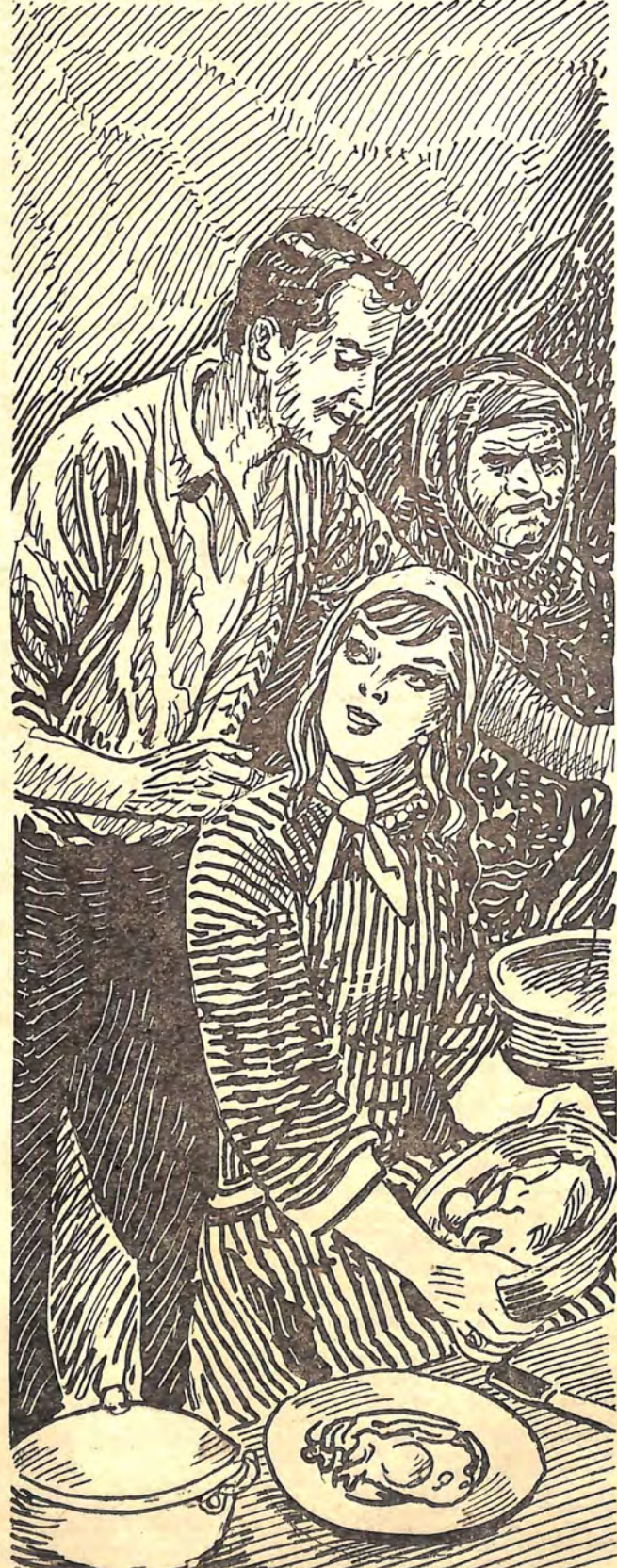
Avlanmak istiyorum, bugün biraz derede.
Leman'ın aklı uçu bu anda sinemaya,
Beraber gitmek için başladı yalvarmaya.
Süreyya diyordu ki:

— Üşürsün, soğuk hava,

Deliliktir inan ki senin de gelmen ava...
— İyi dedin ya işte, lâzım olan heyecan,
Sen git te ben kalayım, buna dayanır mı can?
Merakla başlayarak devam eden filmi,
Orta yerinde kesmek bir aptallık değil mi?

Kalmadan Süreyya'ya ağız açacak zaman,
Ayağına geçirdi botları heman Leman
Saçlarını taradı, yüzü sevinçle yandı,
Bir anda paltosunu giyerek hazırlandı.
Uçacaktı vücudu gönlünün rüzgârından,
Hararetle ninenin öptü dudaklarından,
Çıktılar iki avcı, iki gürbüz arkadaş,
Köyün sokaklarından kırlara yavaş yavaş.
Yoldan geçenler kıza hayretle bakıyordu,
Leman, ardından hayran izler bırakıyordu...

(Devamı var)

— Niçin böyle yarı çıplak dolaşıyorsun?
— Ansızın biri gelirir diye!

Komiser

Yaşlı bir kadın bir gün Paris'teki karakollardan birine gider ve muhakkak komiseri görmek istediğini söyler. Israrlarına dayanamazlar ve komiserin karşısına çıkarırlar:

— Komiser bey çok korkunç! diye başlar. Düşünün, eve girdiklerinde altı kişiydiler, altı genç, yakışıklı, kuvvetli ve kararlı delikanlı... Zavallı kocamı rosto gibi bağladılar. Sonra beni bir bekâr odasına götürdüler..

— Çok korkunç hakikaten madam! Bu olay ne zaman oldu, söyler misiniz? Dün gece mi?

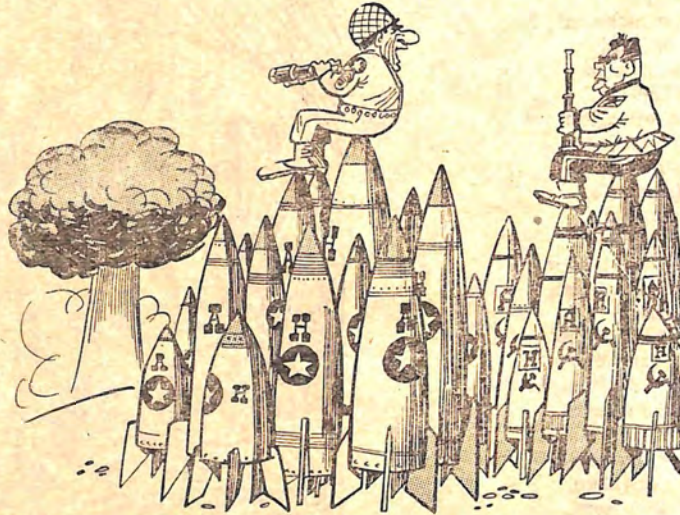
— Hayır, sayın komiser! Bu 13 Haziran 1903 de oldu.

Komiser hiddetle yerinden fırladı:

— Nasıl? 1903 de olan bir şeyi anlatmak için bu kadar bekleyip, sonra bu kadar için mi geldiniz buraya?

— Katiyen, sadece hatırlamak tasavvur edemeyeceğiniz kadar büyük bir zevk veriyor bana komiser bey!...

Kızıl Çin üçüncü atom bombasını patlattıktan sonra:

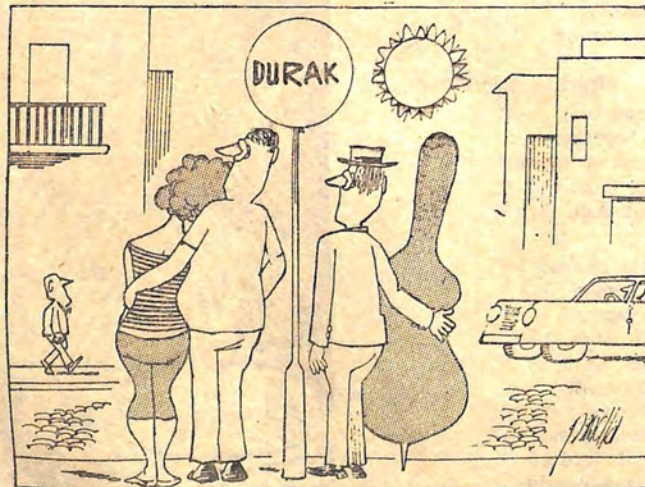
Johnson — Ne dersin yoldaş, ucu bize dokunmasın?

Evlilik

Lucien Guitry bir gün arkadaşlarına yana yakıla evlilikten şikâyet ediyordu!

— Öyleyse niçin evlendin? diye sordular.

— Çünkü benden, onu gayet nazık bir şekilde isteyen kadını reddedemedim de ondan...

Yazısız

— Üstünde hemen hemen bir şey yok...
— Evet, çok şık kız!

Dedektif

Telefonda:

— Bay Mac Croig artık size ödünç para veremeyeceğim!

— Niçin Bay Black?

— Çünkü gırtlığınıza kadar borçta olduğunuzu öğrendim!

— Bunu nasıl yaptınız Bay Black?

— Gizli bir dedektif vasıtasıyla...

— Demek gizli dedektif ha?...

— Evet! Bu bana on sterlinge mal oldu!

— Allahım! Neden gelip doğru dan doğruya bana sormadın? Sana beş sterlinge istediğin bilgiyi verirdim!...

Oyun

Bir gün zamanın Başbakanı Talleyrand, baron James Rothschild ile kumar oynuyordu. Baron kaybettiği bir partiyi ödemek üzereken yere bir altın Louis (zamanın oldukça kıymetli parası) düşürdü. Aramak için eğilince, Talleyrand'da elini cebine attı. 1000 franklık bir banknot çıkardı, elinde buruşturdu ve ucunu mum alevinden ateşliyerek masanın altına kadar girmiş barona uzattı.

— Size yardım edebilir miyim?

Klinik

Paris'in meşhur semtlerinden birindeki klinikte sekreterin telefonu çalar,

— Aıô! der, telefondaki ses. Dahiliye Servisinde 12 numaralı odada yatan Mösyö Jules Mouton'un sıhhati hakkında malûmat rica edeceğim.

— Buyrun!

— Evine hangi gün dönebilecek acaba?

— Her şey yolunda giderse cumaya herhalde!

— Çok teşekkür ederim..

— Rica ederim, yalnız bir dakika kapamayım, kiminle görüşüyorsunuz?

— Jules Mouton'la efendim! Şu Allahın cezası kliniğinizde herkes her şeyi benden sakladıkça başka ne yapabiliirdim?...

Mektup

Annie, küçük kardeşine;
— Bugün hiç sesini duymadım, çok usluydın galiba, nasıl vakit geçirdin?

— Postacılık oynadım!

— Nasıl?...

Küçük oğlan başladı anlatmaya...

— Sokaktaki bütün posta kutularına mektup attım!

— Mektupları nereden buldun?

— Senin masanın gözündeki pembe zarflar vardı ya işte onları...

Kilise

Amerika Birleşik Devletleri Başkan Sekreteri Mr. John Foster Dulles şöyle diyordu:

— Kilisede, iane toplama esnasında, cebinizde sadece beş dolar bulunduğunuz zaman dinî hislerinizin kıymetini çok iyi anlarsınız!

Yaş

Toplantıdan eve dönmüşlerdi, kadının suratından düşen bin parçaydı. Kocası baktı, baktı sonra dayanamayıp sordu:

— Gene ne oldu? Neye kızdın?

Kadın en nihayet patladı:

— Bir de utanmadan soruyorsun! Senin gibi terbiyesiz adam görmedim! Herkesin önünde tam yaşımı söylemek için en ufak fırsatı kaçırmıyor, ama yaş günümü hep unutuyorsun!...

Uyku

Emile Augier'in bir piyesi Paris'in en meşhur tiyatrolarından birinde oynanıyordu. Alexandre Dumas Fils'de yazarın yanında seyircilerin arasındaydı. Bir aralık parmağıyla uyumakta olan birini işaret etti ve:

— İşte piyesinizin uyandırdığı etki! dedi...

Aradan birkaç hafta geçti. Bu sefer aynı salonda Alexandre Dumas Fils'in bir oyunu temsil ediliyordu.

Emile Augier ise sahneden ziyade, etrafına dikkatle bakıyordu, nihayet uyuyan birini buldu ve rakibini dörttü. Bunun üzerine Alexandre Dumas Fils:

— Ha... Hatırladım dedi! O geçen akşam uykuya dalan adam, hâlâ uyanmamış!...

CEYMA'S BONT

12

ÇİZEN

BÜLENT
EREN

DÜNYA

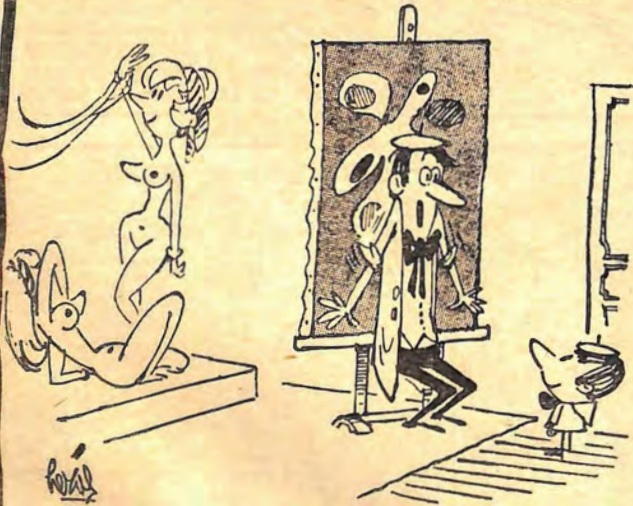
KARİKATÜRLERİ

-RİCA EDERİM, KALKMAVİNIZ!

-GÜZELİM, YATAĞIMA OTURDUNUZ!

-SAKIN BAKMA, BU TABLO SENİN YAŞINDAKİLERE GÖRE DEĞİL!

-BURADAKİ GENÇ VEZNEDAR NEREYE GİTTİ?
-VALLAHİ BİLMEM, POLİSLER DE ARIYOR!

Mevsimin
En güzel haberi !.
İkinci çekilişte yarım

MİLYON
NİŞANTAŞ'ında tam konforlu
APARTMAN DAİRELERİ
(85.000 Lira kıymetinde)

1 kişiye **100.000** lira
1 kişiye 50.000 lira
1 kişiye 25.000 lira
3 kişiye 10.000 lira

Ayrıca 355 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

Son para yatırma tarihi **11 TEMMUZ 1966**

GARANTİ BANKASI

(Reklamcılık: 2204—114)

Millî Eğitim Bakanlığının işbirliğiyle

Topkapı Sarayı Müzesi Arşivindeki

**TUĞRALAR ve GÜZEL YAZILAR
SERGİSİ**

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sanat Galerisi - Galatasaray

25 Mayıs - 18 Haziran 1966

Pazardan başka hergün saat 9 - 19 arası

(Reklamcılık: 2322—113)

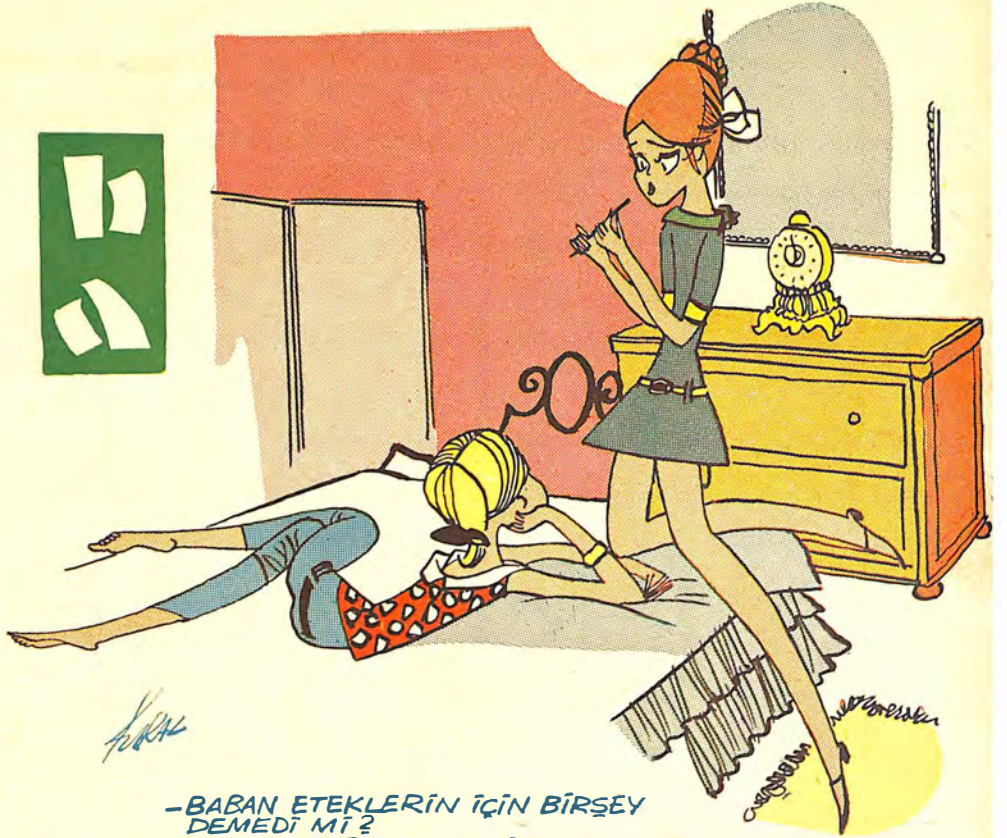
A
K

-HİZMETÇİLERİMİZİN KISA
ETEKLERİ BİLE OTELİMİZİN
NE KADAR SIK OLDUĞUNU
GÖSTERİR...

-AMAN İYİKİ KISA ETEK
MODASINA UYMAMIS...

-BABAN ETEKLERİN İÇİN BİRŞEY
DEMEDİ Mİ?
-HAYIR, TENİS KİYAFETİ SANDI !..

-PEKİ. PEKİ... İŞTE ETEKLERİMİ UZATTIM !